

ஸ
சீவமயம்

சீவநீதி

SAIVANEETHI

மலர் 9

பார்த்திப - கதை

January to February 2006 கிடை 10

பொருள்டக்கம்

பக்கம்

1.	நலம் தரும் பதிகங்கள்	2
2.	வைவக் கடவுளும் வழிபாட்டு மகிழமையும்.....	3
3.	கலை வாய்மைக் காவலனால் காதலித்த கயிலைக் காட்சி	6
4.	உருவ வழிபாடு தத்துவம்	11
5.	சைவத்துறை விளங்கம், பூத பரம்பரை யொலியப் புரிதவாய் மலர்ந்தமுத ஞானக் குழந்தை	14
6.	செய்வதறியாச் சிறுநாயேன்.....	17
7.	பார்வதி தவம்	21
8.	திருவள்ளுவர்.....	24
9.	கால சம்ஹார மூர்த்தி	26
10.	தமிழ்ப்புலகமை.....	27

பொருங்கைமத கரியுரிவைப் போர்வை யானைப்
 பூவணமும் வலஞ் சுழியும் பொருந்தி னானைக்
 கரும்புதரு கட்டியையின் னமிர்தைத் தேனைக்
 காண்பரிய செழுஞ் சுடரைக் கனகக் குன்றை
 கிருங்கனக மதிலாருர் மூலட் டானத்
 தெழுந்தருளி யிருந்தானை யிமையோ ரேத்தும்
 அருந்தவனை அரவெந்தியி லப்பன் தன்னை
 அடைந்தடியேன் அருவினைநோய் அறுத்த வாறே.

திருத்தாண்டகம்

சைவநீதீ இதழில் வெளிவரும் கட்டுரைகளிலுள்ள கருத்துக்களுக்குக் கட்டுரை
 ஆசிரியர்களே பொறுப்பாளிகளாவர். - இதழ் நிர்வாகிகள்

‘மேன்மைகான் சைவநீதி விளங்குக உலகவியல்லாம்’

ஸைவநீதி

மலர் 9 பார்த்திப - தெ சைவசமய வளர்ச்சி கருதி வெளிவரும் மாத இதழ் - 10

தொடக்குனர்:

கலாபூஷணம், ஞானசிரோமணி, சைவப்பலவர்மணி, வித்துவான், திரு. வ. செல்லையா

மதியுரைஞர்:

சீவுரீ. கு. நகுலேஸ்வரக்கருக்கன்

திரு. D. M. சுவாமிநாதன்

அறங்காவலர்,

ஸ்ரீ பொன்னம் பலவாணை ஸ்வரர்
தேவஸ்தானம்

திரு. அ. கந்தசாமி

Chairman U.P.S.

திரு. கு. மகாலிங்கம்

பதிப்பாசிரியர்:

திரு. வே. திருநீலகண்டன்

லக்ஷ்மி அச்சகம்

விர்யோகம்:

திரு. க. சீவாசகம்

ஓய்வு பெற்ற கோட்டக் கல்வி அதிகாரி

நிர்வாக ஆட்சிரியர்:

திரு. செ. நவநீதகுமார்

30, ரம்யா ஹோட், கொழும்பு - 04.

தொடர்புகட்டு : 7.30 p.m. to 7.30 a.m.

தொலைபேசி : 2580458

२
சீவமயம்

பூராண படனம்

பூராணம் என்பது பழமையைக் கூறுவது எனப் பொருள்படும். இறைவனைப் பற்றியும் அவன் அருட் திறங்களைப் பற்றியும் நாம் அறியத் துணைப் புரிபவை, பூராணங்கள். இவை பாடல்களாக அமைந்துள்ளன. அதனை யாவரும் அறியும் வண்ணம் ஒருவர் பாடல்களைப் பாட வேறொருவர் பயன் (பொருள்) கூறுவார்.

பூராணம் பன்னெடுங் காலமாக நம் நாட்டில் நடைபெற்று வந்துள்ளது. படிப்போர், கேட்போர் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்ற விதிமுறையுண்டு. பூராணம் படித்துப் பொருள் சொல்பவர் நிகண்டு இலக்கண நூல் பயின்றவராய், சந்தியா வந்தனம் சிவபூசை முதலிய நித்திய கருமங்களைத் தவறாமல் விதிப்படி செய்வராய் இருத்தல் வேண்டும். ஆசனத்திலிருந்து கொண்டு பூராணம் போதித்தல் வேண்டும். அவர் அங்கு யாவரையும் அஞ்சலி செய்யலாகாது.

பூராணம் கேட்போர் நீராடி நித்திய கருமம் முடித்து பூராண போதகரைக் கிழக்கு முகமாக ஆசனத் திருத் திச் சிவபெருமானாகப் பாவித்து பூசித்து நமஸ்காரங் செய்து மெய்யன்போடு கேட்டு மீண்டும் நமஸ்காரங் செய்தல் வேண்டும்.

பூராணப் புத்தகத்தை அடியவருக்குக் கொடுத்தவரும், தும் வீட்டில் வைத்துப் பூசித்தவரும், பூராணத்தை வாசித்தவரும், அதற்குப் பொருள் சொன்னவரும், அதனைக் கேட்டவரும் நற்கதி அடைவர்.

பூராண படனம் இப்பொழுது முன்பு போன்று அல்லாது அருகிக் கொண்டு வருகிறது. இளைய தலைமுறைபின்றிடையே இவற்றைப் புகுத்தி அவர்கள் மூலமாகப் பூராண படனம் சிறக்க வழிவகுக்க வேண்டும். சைவப் பெருமக்கள் வாழுமிடம் எங்கும் இதைப் பேணிக் காக்க வேண்டும்.

கடந்த மாதம் திருவெம்பாவைக் காலத்தில் கோலாலம்பூர் அருள் நெறித் திருக்கூட்டத்தில் “திருவாதவழாதிகள் பூராணம்” படித்துப் பொருள் கூறப்பட்டது. திரு. S. கணேஸ்வரன் அவர்கள் வாசிக்க திரு. செ. நவநீதகுமார் அவர்கள் பொருள் கூறினார். முதல் முறையாகச் சிறப்பான முறையிற் பூராண படனம் நடைபெற்றது.

நலம் தரும் பதிகங்கள்

பதிகம் 8

குழந்தை செல்வம் பெற பாராயணம் செய்ய வேண்டிய பதிகம்

திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் திருவெண்காடு உறையும் பெருமானை வணங்கி அருளிய அரிய பதிகம் இத்திருப்பதிகம். தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள 'பெண்ணாடம்' என்னும் ஊரில் 'அச்சுத களப்பாளர்' என்பவர் வசித்து வந்தார். குழந்தைச் செல்வமின்றி நீண்ட நாட்களாக வருத்தமுற்றிருந்தார். இக்குறையை அவர் தம் குல குருவாகிய சகலாகம பண்டிதரிடம்' கூறினார். அப்பண்டிதரும், தமிழ் வேதமாகிய தேவாரத்திருமுறை நூலில் கயிறு சார்திப்பார்த்தார். அது சமயம் இப்பதிகம் வந்தது. குலகுருவின் அறிவுரைப்படியே, அச்சுதகளப்பாளர் தம்பதிகள் திருவெண்காடு அடைந்து, முக்குள தீங்கத்தில் ந்ராடி ஓலைய வழிபாடு செய்து வந்தார்கள். இதன் பயணாகவே சந்தனாசாரியர்களில் மிகச் சிறந்தவான மெய்கண்டார்" எனும் அரியஞானியை மகனாகப் பெற்றார்கள். இப்பதிகத்தை 48 நாட்கள் காலையும் மாலையும் ஒதி, திருவெண்காடு பெருமானை ஒரு முறை வணங்கினால், நல்ல பிள்ளையைப் பெறலாம் என்பது தமிழ் வேதத்தின் ஆணையாகும். (இவ்விருதம் அனுடிப்பவர்கள் தினமும் காலையில் பகவிற்கு ஒரு பிடி புல் அல்லது பழம் அளித்தல் மிகவும் நலமே ஆகும்) பலர் பலன் பெற்றுள்ளனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

பண்: சீகாமரம்

திருவின்காரு

கண்காட்டும் நுதலானுங், கனல் காட்டும் கையானும்
பெண்காட்டும் உருவானும், பிறைகாட்டும் சடையானும்
பண்காட்டும் இசையானும், பயிர்காட்டும் புயலானும்
வெண்காட்டில் உறைவானும் விடை காட்டும் கொடியானே

1

பேய் அடையா பிரிவு எஷ்டும் பிள்ளையினோடு உள்ள
நினைவு

ஆயினவே வரம் பெறுவர் ஜயழ வேண்டா ஒன்றும்
வேயன் தோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய் வினையார் அவர் தம்மைத் தோயாவாம்

தீவினையே

2

மண்ணோடு நீர், அனல், காலோடு ஆகாயம் மதி இரவி
எண்ணில் வரும் இயமானன் இகபரமும் எண்திசையும்
பெண்ணினொடு ஆண், பெருமையொடும் சிறுமையுமாம்
பேராளன்
விண்ணவர் கோன் வழிபட வெண்காடு இடமா

விரும்பினனே

3

விடமுண்ட மிடற்று அன்னைல் வெண்காட்டின் தண்புறவின்
மடல் விண்ட முடத்தாழை மலர்நிமிலைக் குருகு என்று
தடமண்டு துறைக்கெண்டை தாமரையின்பூ மறையக்
கடல் விண்ட கதிர் முத்த நகை காட்டும் காட்சியதே

4

வேலைமலி தண்கானல் வெண் காட்டான் திருவடிக்கீழ்
மாலைமலி வண்சாந்தால் வறிபடு நன் மறையவன்தன்
மேல் அடர், வெங்காலன், உயிர், விண்டபினை நமன் தூதர்
ஆலமிடற்றான் அடியார் என்று அடர் அஞ்சவரே

5

தண் மதியும் வெய்யரவும் தாங்கினான் சடையினுடன்
ஒன் மதியநுதல் உமைஞர் கூறு உகந்தான் உறைகோயில்

பண்மொழியால் அவன் நாமம் பலாதுப் பகங்கிள்ளை
வெண்முகில்சேர் கரும்பெணைமேல் வீற்றிருக்கும்
வெண்காடே

6

சக்கரம் மாற்கு ஈந்தானும் சலந்தரனைப் பிளந்தானும்
அக்கரைமேல் அசைத்தானும் அடைந்த அபிராவதும் பணிய
மிக்கு அதனுக்கு அருள் சரக்கும் வெண்காடும்
வினைதூரக்கும்
முக்குளம் நஞ்கு உடையானும் முக்கண் உடை இறையவனே

7

பண்மொய்த்த இன்மொழியாள் பயம் எஷ்ட மலை எடுத்த
உன்மத்தன் உரம் நெரித்து அன்று அருள் செய்தான்
உறைகோவில்

கண்மொய்த்த கருமஞ்சை நடமாடக் கடல் முழங்க
வின் மொய்த்த பொழில் வரிவண்டு இசை முரலும்
வெண்காடே

8

கள்ளார் செங்கமலத்தான் கடல் கிடந்தான் என இவர்கள்
ஒள்ளாண்மை கொள்கு ஒடி உயர்ந்து ஆழந்தும்
உணர்வரியான்

வெள்ளானை தவம் செய்யும் மேதகு வெண்காட்டான் என்று
உள்ளாடி உருகாதார் உணவுடைமை உணரோமே

9

போதியர்கள் பிண்டியர்கள் மின்டு மொழிபொருள் என்னும்
பேதையர்கள் அவர், பிரிமின் அறிவுடையீ இது கேண்மின்
வேதியர்கள் விரும்பிய சீவியன் திருவெண்காட்டான் என்று
ஒதியவர் யாதும் ஒரு தீது இலர் என்று உணருமினே.

10

தண்பொழில் சூழ் சண்பையர் கோன் தமிழ் ஞானசம்பந்தன்
விண்பொலி வெண்பிறைச் சென்னி விகிரதன் உறை
வெண்காட்டைப்

பண்பொலி செந்தமிழ் மாலை பாடிய பத்து இவை வல்லார்
மண்பொலிய வாழ்ந்தவர் போய் வான் பொலியப் புகுவாரே.

11

வைரவக்கடவுளும் வழிபாட்டு மக்கமையும்

ஐக்கம் A.S.ராதாகிருஷ்ணன்

B.A,Dip in edu

ஒசுரிய ஒலோசகர்

‘ஓம் தீங்கண தம்ச்ட்ராய வித்மஹே
 கோத்ரபாலாய தீமஹி
 தந்நோபைரவப்ரசோதயாத்’

என்பது ஸ்ரீ பைரவ காயத்ரீ மந்திரமாகும். சைவ மக்களின் குலதெய்வமாகப் போற்றி வழிபாடு செய்யப்பட்டுவரும் கடவுள் வைரவப் பெருமான் ஆவார். சிவமுர்த்தங்கள் அறுபத்தி நான்கினுள் வைரவமூர்த்தமும் ஒன்றாகும். வைரவமூர் ததம் சிவபிரானின் கோரமூர்த்தங்களில் ஒன்றாகக் கொள்ளப்படுவதுடன் வைரவர் சிவபெருமானின் மூன்றாவது புத்திரராகக் கருதப்படுகின்றார். இவர் ஈசனின் திருவுள்ளத்திலிருந்து உதித்தவர். பைரவர் என்பதன் பொருள் பயங்கரமானவர் என்பதாகும். பைரவர் என்பது வடமொழிச் சொல்லாகும். அச்சம் அல்லது பயங்கரம் என்பது இதன் பொருளாகும். எதிரிகளுக்குப் பயத்தினைக் கொடுக்கும் தன்மையில் பைரவராகவும் தன்னை நம்பியவர்களுக்கு அருள் பாலிக்கும் தன்மையில் வைரவராகவும் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றார். சிவ அம்சங்களுள் வைரவ அம்சம் முதன்மையானதும், முக்கியமானதுமாகும். உக்கிரமூர்த்தியாக உருக்கொண்டு காக்கும் தெய்வமாக விளங்கி மனை, ஊர், கிராமம், நாடு, நகரம், உலகு, ஆலயம் என்பவற்றைக் காத்து துஷ்டநிக்கிரகங்களைக் களைந்து மானிடர்களுக்கு அருளாட்சியுடன் கூடிய ஞானாட்சியை வழங்கிடும் கருணாமூர்த்தி வைரவப் பெருமான் என்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும். முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானின் திருக்குமாரர் களில் ஒருவராகிய வைரவப்பெருமான் திசைமுகனின் ஒரு தலையைக்கிள்ளி அவனது அகந்தையை அடக்கியும், சிவ ஆணையின் பிரகாரம் வீரபத்திரருடன் இணைந்து தக்கனின்

யாகத்தினை அழிந்தும் மகிமை பெற்றவர். மக்களின் தரித்திரங்களைப் போக்கி ‘தரித்திரவிமோஷனாயா’ என்னும் சிறப்புப் பெயரினைப் பெற்ற வட்டுக்கேவரைத் திரி கரண சுத்தியுடன் வழிபடுவோமாயின் எம் மிடத் தேயுள் எ அசுரத்தன்மையும், விலங்குணர்வும் நீங்கி நன்னெறியில் வாழ வழியுண்டாகும்.

சைவ சமயத்தின் முழு முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் அநீதிகள், அக்கிரமங்கள், கொடுமைகள் தோன்றுகின்றபோது அவற்றை ஒடுக்கம் செய்யப் பல மூர்த்தங்கள் எடுக்கின்றார் எனச் சைவசமயத் திருநூல்கள் எடுத்தியம் புகின்றன. இவ்வாறு எடுத்த மூர்த்தங்களில் ஒன்றே வைரவமூர்த்தமாகும். வைரவக் கடவுளின் தோற்றம் பற்றி வடமொழியில் அமைந்துள்ள சுலோகங்களிலும், வடமொழிப் புராணங்களிலும் தமிழ் மொழிப்புராணங்களிலும், திருமுறைத் தேவாரப் பாடல்களிலும் பத்திப் பனுவல் பாடல்களிலும் எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

முன்னொரு காலத்திலே தேவர்களும், முனிவர்களும், பிரம்ம தேவரிடத்தும் திருமாலிடத்தும் சென்று உலகில் வாழும் உயிர்களுக்கு இறவாப் பெருவாழ்வை அளிக்க வல்ல முழுமுதற் கடவுள் யார்? என்ற வினாவினைக் கேட்டனர். நான் முகனும், திருமாலும் ஆணவத்தன்மை கொண்டு தமக்கு யாவும் தெரியும் என்ற மமதையில் நாம் தான் முழுமுதற் கடவுள் என அகந்தையுடன் கூறினார். இதற்குத் தேவர்கள் மறுத்து சிவபெருமான் தானே முழுமுதற் கடவுள் என வினாத் தொடுத்தனர். இந்த சர்ச்சையை அறிந்த எல்லாம் வல்ல எம்பிராணாகிய ஈசன் ஜோதி வடிவம் கொண்டு அந்த ஒளி வெள்ளத்தில் சிவபார்வதி உருவினைக் காட்டியருளினார்.

அவையறந்து யூராய்ந்து சொல்லுக சொல்லின்

தொகையறந்த தூய்மை யவர்

சொற்களின் தொகுதியை அறிந்த தூய மொழி நடையீனர், தாம் ஒன்றை அரசனிடம் சொல்லும் போது அவனோடு கிருந்த அவையின் தன்மை அறிந்து அதற்கேற்ப யூராய்ந்து சொல்ல வேண்டும்.

அதனைக் கண்ணுற்ற திருமால் உண்மைத் தன் மையை உணர்ந்து சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுள் என்ற ஞான அறிவினைப் பெற்று சிரம் தாழ்த்தி வணங்கி நின்றார். ஆனால் நான் முகனோ அகிலத் தைப் படைத்திடும் நானே உலக முதல்வன், சிவனைப்போல் எனக்கும் ஐந்து தலைகள் உள்ளன என அகந்தையால் அறிவிழந்து கூறியதுடன் தனது உச்சிசிரசால் சிவநிந்தனை செய்தார். சிவபிரான் முன்பாக சக்தியின் கோபத்தீ குழந்தையாக உருவெடுத்தது. காளி அதை எடுத்து வளர்த்தாள். சிவன் அக் குழந்தையைக் கூட இதயத்தில் அமர்த்தி வைத்தார். அந்தக் குழந்தையை வலிமை மிக்க கோரமுர்த்தியாகக் கூட இதயத்திலிருந்து வெளிவரச் செய்தார். சிவ ஆணையின் பிரகாரம் வைரவர் நீலத்திருமேனியுடன் சூலம், பாசம், பரசு, உடுக்கு என்பவற்றைக் கரங்களிலேந்தி மூன்று கண்களுடனும், இரத்த நிறச் சுவாலை போன்ற சடையுடனும் உக்கிர ரூபியாகி நிர்வாணக் கோலத்துடன் வேத வடிவான நாயைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டு அச்சந் தரும் தோற் றத் துடனும், ஆவேசத் துடனும் ஆணவமயமாக விளங்கிய பிரம்மனின் ஐந்தாவது நடுசிரசினைத் தனது நகத்தால் கொய்து அவனின் அகந்தையை அடக்கினார். பிரம்மனின் தலையைக் கொய்த்தன் விளைவாக வைரவப் பெருமானுக்கு பிரமகத்தி தோழம் பீடித்துக் கொண்டது. அதனால் திசைமுகனின் கொய்யப்பட்ட சிரச வைரவரின் விரலை விட்டு அகலாமல் அவ்விரலிலேயே ஒட்டிக் கொண்டது. இதனைப் போக்கிக் கொள்ளக் காசிக்குச் சென்ற வைரவப்பெருமான் அங்கு குடி கொண்டருளும் அன்ன பூரணியம்மையின் அருளினால் தனது விரலிலே ஒட்டியிருந்த சிரசினை அகலச் செய்தார். அதையடுத்து அவ்வூரிலேயே காவல் தெய்வமாக எழுந் தருளினார்.

வைரவக் கடவுள் பிரம்ம தேவனின் சிரசினைக் கொய்து அவனது அகந்தையைக்

களைந் தும் வீரபத் திரக் கடவுளுக்குத் துணையாகச் சென்று தக்கனின் யாகத்தினை நிர்மூலனம் செய்த தன்மையினையும் உறுதி செய்யும் வகையில் கந்தபுராணத்தில் வரும் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களில் ஒன்றான பின்வரும் பாடல் அமைகின்றது.

‘பரமனை மதித்திடாப் பங்கயாசனன்
ஓரு தலைகள்ளியே ஒழிந்த வானவர்
குருதியுமகந்தையுங் கொண்டு தண்டமுன்
புரி தரு வடுகனைப் போற்றி செய்குவோம்’

சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாக உணர்ந்திடாத பிரமாவினது உச்சத்தலையைக் கிள்ளி எடுத்துச் சென்ற கடவுளும், ஏனைய தேவர்களது இரத்தத்தையுஞ், செருக்கையும் பலிப் பொருளாகக் கொண்டு அவர்களைத் தன் டித்தவருமாகிய வைரவக் கடவுளைப் போற்றி வணங்குவோமாக. எனப்பாடவின் கருத்து அமைகின்றது.

வைரவப் பெருமானின் திருமேனிப் பொலிவு பற்றி சிவாகமங்கள், புராணங்கள், தேவாரப் பாடல்கள், மகமாரியம்மன் திவல்வியகரணி, பக்திப்பாடல்கள் என்பன எடுத்துரைக்கின்றன. ஆகமங்களிலும், புராணங்களிலும் வைரவர் நீல நிறமேனியும், சிலம்பொலிக்கும் திருவடியும், பாம் புகளுடன் கூடிய திரு அரையும், தலைமாலைகள் புரஞும் திருமார்பும், சர்ப்படினாலும், பிறையுடன் கூடிய நீண்ட சடாமுடியும், சூலம், மழு, பாசம், தீச்சடர், கபாலம், உடுக்கு ஆகியவற்றை ஏந்திய திருக்கரங்களும், அச்சம் தரும் மூன்று கண்களும், பெரிய இரு கோரப்பற்களும், கோபக்களல் கொந்தளிக்கும் முகத்தில் அச்சந்தரும் சிரிப்பும் உடையவராய் நாய் வாகனத்தின் மீது எழுந்தருளிக் காட்சியளிப்பார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் சிவாகம தியான சுலோகங்களில் வைரவர் உடுக்கு, சூலம், கபாலம் ஏந்தியவராயும், நிர்வாணக் கோலத் தவராயும், அக்கினிச் சுவாலைபோல் மேல் நோக்கிய உயர்ந்த செஞ்சடை கொண்ட வராயும், ஹம் என்று அதட்டும் பயங்கரமான

கிடை தெரிந்து நன்கு உணர்ந்து சொல்லுக சொல்லின்

நடை தெரிந்த நன்மை யவர்

712

சொற்களின் (பேச்சு) நடை அறந்த நல்லறை, சமயம் பார்த்து, அவையினரின் மனநிலையைத் தெளிவாக அறிந்து அதற்கேற்பச் சொல்ல வேண்டும்.

முகத்தோடு விளங்குபவராயும் கோரப்பற்களை உடையவராகவும், சர்ப்ப அரைரான், சர்ப்ப உத்தரீயம் பூண்டவராயும் பெருமான் விளங்குகின்றார் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. கடம்பவன புராணத்தில் வரும் வைரவ துதியொன்றில் அவர் சிவபிரானின் நெற்றியிற் ரோன்றி, விஷ்ணுவின் தோலைச் சட்டை செய்தனிந்து வேதமாகிய நாய் வாகனத்தில் உலாவுகின்றார் எனச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. சீர்காழிப் புராணத்தில் வரும் துதியில் பெருமான் நரசிம்மத்தை உரித்து எடுத்த தோலை அரையிற் சுற்றியிருக்கின்றார் எனவும், தன்னால் உரிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவின் எலும்புகளால் அமைந்த தண்டம் ஒன்றைக் கையிற் கொண்டு தோலினால் அங்கியணிந்து காட்சியளிக்கின்றார் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. தேவாரத் திருப்பாடல்களில் வைரவப்பெருமானின் தோற்றும் பற்றிக் குறித்து, பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன. அப்பாடல்களில் வைரவப் பெருமானின் தோற்றுப் பொலிவுகளும் கூறப்பட்டுள்ளது. கோரப் பற்களையும், கையில் சூலத்தினையும், அரையில் வேழத்தின் தோலையும் தரித்திருப்பவர் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. மகமாரியம் மன் திவ்வியகரணி என்னும் நூலிலுள்ள அகவல் ஒன்றில் வைரவக் கடவுளின் தோற்றுப் பொலிவுபற்றிச் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

**'செம்பொன்மேரியுந் திருந்றமுகும்
உச்சிக் குடுமியும், உதிர் வாயும்
அலைய பல்லும் அண்ணாந்த யார்வையும்
சாலற்றாத்த தண்டை பாடகமும்
கழுத்திற் கட்டிய கங்கண மாலையும்
கையிற் பிடித்த கண்ட கோடாலியும்
அரையிற் கட்டிய காலி யொட்டியாணமும்
அங்கம் முழுவதும் அணிந்த வெண்ணீறும்
அக்கிளிக் கண்ணும் அரவணி குஞ்சியும்
குஞ்சிச் சடையிற் குலாவிய பிறையும்'**
என அழகுற வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது.

வைரவரின் திருமேனி அமைப்பு கோசம், சமபாத ஸ்தானகம், சுகாசனம், ஜூடாமண்டலம், சுடர் முடி என்ற தன்மையில் அமைந்திருக்கும்.

வைரவரின் திருக்கரங்களில் உடலோ (கோசம்) அல்லது எலும்புக்கூடோ காணப்படும். இது ஆன் மாக் களுக் குப் பிறவிகள் தோறும் தரப் படுகின் ற உடல் கள். இறைவன் திருவருளினால் உருவாக்கப் பட்டவை என் பதனை உணர் த் திடும் வகையில் அமைந்துள்ளது. வைரவத் திருமேனிகள் பெரும் பாலும் சமபாத ஸ்தானத் தில் காணப்படும் சமபாதஸ் தானகம் நின்ற கோலத்தில் பாதங்களைச் சமமாக வைத்து நிற்கும் நிலையாகும். அதாவது உடலை வளைக்காது நேராக நிமிஸ்ந்து நின்று கை கால்களை நெருக்கமாக வைத்து நிற்கும் நிலையாகும். 'சுகாசனம்' என்றால் ஓர் ஆசனத்தின் மீது நேராக மடித்து வைத்து மற் றொரு காலை நேராகத் தொங்க விட்டிருக்கும் நிலையைக் குறிக்கும். இதில் இடக் காலை மடித்து வலக்காலை தொங்க விட்டுக் கொண்டே அல்லது வலக் காலை மடித்து இடக்காலைத் தொங்க விட்டுக் கொண் டே இருக்குமாறு அமைந்த நிலையாகும். ஸ்ரீ சுவர்ணாகாஷண வைரவர் மேற் குறித்த நிலையில் காணப் படுகின்றார். முகத்திற்கு ஏற்றவாறு முக அகலத்தைப் போல மும்மடங்கு குறுக்களவுடையதாக அமைத்து தலையின் பின்னே பிடர் கண் திரிசடைகளாக வகுத்துப் பின்னப்பட்ட சடைகளை வட்டமாக அமைத்த கோலத்திற்கு ஜூடா மண்டலம் என்று பெயர் கொள்ளப்படும். சிறப்பாக வைரவர் திருமேனிகளில் இவற்றைக் காணலாம். கொழுந்து விட்டெரியும் தீச்சுடர் போல முடியை மேல் நோக்கிய நிலையில் அடுக்குக்காக உச்சி கூர்மையுடையதாக அமைந்த கோலம் சுடர் முடி எனப்படும். இக் கோலத்தில் கால வைரவர், சம்ஹார வைரவர், என்போர் காணப்படுவர், இத்தன்மையில் வைரவரின் திருமேனி அமைப்பானது கோசம் (உடல்) சமபாதஸ்தானகம், சுகாசனம், ஜூடாமண்டலம், சுடர்முடி என ஜூவ்நிலைகளில் காணப்படும் என்பது புலனாகின்றது.

(மிகுதி அடுத்த இதழில்.....)

அவையறியார் சொல்லல்மேற் கொள்பவர் சொல்லின்

வகை அறியார் வல்லதூடிம் கில்

718

தாம் பேசும் அவையின் தன்மை அறியாமல் அதன் முன் ஒன்று சொல்லுதலை மேற் கொண்டவர் சொல்லும் முன்றமை அறியாதவர் ஒவார். அத்தோடு அவர் கற்றுக்கேர்ந்த கலையும் கில்லாததாகக் கருதப்படும்.

கலை வரய்மைக் காவலனால் காதலித்த கயிலைக் காட்சி

சீவு: சண்முகவடிவேல்

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி

“முனிவரே! வண்டுகள் குழந்த ஏலவார் குழலியரான பார்வதி அம்மையாரோடு வடகயிலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் தேவாதி தேவரான சிவபெருமானைக் காணக் காதல் கொண்டேன். கண்டறியாத அவருடைய அவருடைய அடியவனாகிய நான் கும்பிட வேண்டும் என்று எழுந்த மன வேட்கையால் வந்தேன். நான் கொண்ட குறிப்பு இதுவாகும்.” என்று தாம் வந்த காரணத்தை ஆதியோடு அந்த மாக அறியக் கூறினார் நாயனார். இந்த நிகழ் வைப் பெரிய புராணம் பேசும் திறன் இது: வண்டு வாங்குமுன் மலைமகஞ்ஞவட கயிலை யண்டர் நாயக ரிருக்குமப் பரிசு ரடியேன் கண்டு கும்பிட வீருப்பொடும் காதல் னடைந்தேன் கொண்ட வென்குறிப் பிதுமுனியே யெனக்கூற:

(1629)

அது கேட்டு மொழிந்தருளுகின்றார் முனிவர். “தொண்டனே! பெருங் கயிலைத் திருமலை இந்தப் பூமியினிடத்துப் பயிலும் மானுடவர் சென்று பார்ப்பதற்கு மிக இலகுவானதோ? கூரிய வேற்றை கொண்ட தேவர்களும் சென்று கூடுவதற்கு அரியது. வெப்பம் மிக்க இக் கொடிய சுரவழி வந்து அறியாமையில் அகப்பட்டுக் கொண்டார்.”

என்று முனிவர் எடுத்து இயம்பினார். கயிலை மால்வரை யாவது காசீனி மருங்கு பயிலு மானுடப் பான்மையோ ரடைவைதற் தெளிதோ வயில்கொள் வேற்படை யமரங் மணுருதற் கந்தால் வயில்கொள் வெஞ்சுரத் தென்செய்தீ வந்தென விளம்பி

(1630)

என முழங்கும் மாக்கதை.

“அடியவரே! உமக்கு இனிக் கடன் இங்கு நின்றும் பூமிக்கு மீண்டு செல்வதேயாகும்.” என்று நாயனார் மனக் கருத்தை மறுத்து முனிவர் மொழிந்தார். பெருமானுடைய தோளிலும் மார்பிலுமாக முப்புரி நூல் கிடந்து அசைந்து துவள் கின்றது. அது கேட்டு மருணீக்கியார் மறுத்துரைக்கின்றார்.

“முனிவரே! என்னை ஆளும் நாயகர் திருக்கயிலையில் வீற்றிருக்கும் திருக் கோலத்தைக் காண்பேன் அல்லாமல் அழியும் தன்மைத் தான் இந்த உடலைக் கொண்டு பூமிக்கு மீளேன்.”

மீனு மத்தனை யுமக்கினிக் கடனை விளங்குந் தோனு மாகமுந் துவருமூந் நால்முனி சொல்ல வானு நாயகன் கயிலையி லிருக்கைகள் டல்லான் மானு மிவ்வடல் கொண்டும் ஓளனை மறுத்தார்

(1631)

என்பது பெரிய புராணத்தில் வரும் அரியவாக்கு.

திருநாவுக்கரச நாயனாருடைய பத்தி வெராக்கிய வீரத்தை உலகம் அறிந்து உய்திபெற முனிவர் தாம் திருவுளங் கொண்டார். விண்ணாதிபர் விசம் பில் மறைந் தருளினார். நீள் விசம் பில் சிவபிரானுடைய அசர்வி வாக்கு ஒலித்தது.

“ஓங்கும் நாவுக்கரசனே! எழுந்திரு!” என்று எழுந்தது. அக்கணமே ஊறுகள் எல்லாம் மாறித் தேறிய ஒளிதிகழ் மேனியராக வாக்சர் விளங்கினார். வாக்சர் வாய்மை விளங்கப் பின்வருமாறு விண்ணப்பஞ் செய்கின்றார்.

ஒளியார்முன் ஒள்ளியர் மூதல் வெளியார்முன்

வான்கதை வண்ணம் கொளல்

அறிவால் விளங்குவார் முன், தாமும் அறிவுச் சுடராக விளங்க வேண்டும், அறிவில்லாத வெள்ளைகள் முன், வெள்ளையான கண்ணாம்பின் நிறத்தைக் கொள்ள வேண்டும்.

“பெருமை உடைய பெம்மானே! என்னை ஆண்டு அருளிய அழுதே! விண்ணிடமாக மறைந்து நின்று அருள் செய்யும் வேத நாயகரே! என் கண்ணினால் தேவரீருடைய கவில் மிகு கயிலைக் காட்சியைக் கண்டு களிக்க விரும்புகின்றேன். கைகளால் கூப்பித் தொழு வேண்டும். வாயினால் வாழ்த்த ஆசைப் படுகின்றேன். அருள் புரிய வேண்டும்” என்று எடுத்து ஏத்தினார். வீழ்ந்து பணிந்து தாழ்ந்தார்.

அண்ண லேளனை யாண்டுகொண் டருளிய வழுதே விண்ணி லேமறைந் தருள்புரி வேதநா யகனே கண்ணி னாற்றிருக் கயிலையி விருந்தநின் கோலம் நண்ணி நான்றோழ நயந்தருள் புரியனப் பரீந்தார்.
(1633)

என்று பெரியபுராணம் அணிபெறப் பாடும்

வணங்கி எழுந்து நிற்கும் வாக்சருக்கு வாக் கினால் திருவருள் நோக் கருளி நுவல்கின்றார் மாழுனிவர்.

“நாவுக்கரையனே! இந்தத் தடாகத்தில் மூழ் குவாய். நாம் திருக்கயிலாயத் தில் வீற்றிருக்கும் அம்முறையினை குற்றமற்ற சிற்பு மிக்க திருவையாற்றிலே காட்டுவோம். காண்பாயாக!”

என்று சிவபிரான் அசரீரி வாக்கு அருளிச் செய்தார்.

திருநாவுக்கரசு நாயனார் இடபத்தை ஊர் தியாகவும் கொடியாகவுங் கொண்ட சிவபெருமானுடைய திருவருள் வாக்கைச் சிரமேற் தாங்கிக் கொண்டார். எழுந்து விழுந்து பிரானைத் தொழுதார். “வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி” என்று எடுத்தார். விரும்புந் திருப்பதிகத்தைப் பண்குழைத்துப் பாடுகின்றார்.

1. வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி
மீளாமே ஒளின்னைக் கொண்டாய் போற்றி
ஊற்றாகி உள்ளே ஒளித்தாய் போற்றி
ஒவாத சத்தத் தொலையே போற்றி
ஷுற்றாகி அங்கே அமர்ந்தாய் போற்றி
அறங்க நால்வேத மானாய் போற்றி
காற்றாகி யெங்குங் கலந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி

10. மேல்வைத்த வானோர் பெருமான் போற்றி
மேலாடு புருமுஞ்சு மெய்தாய் போற்றி
சீலத்தான் தென்னிலங்கை மன்னன் போற்றி
சீலையெடுக்க வாயலற வைத்தாய் போற்றி
கோலத்தாற் குறைவில்லான் தன்னை யன்று
கொடிதாகக் காய்ந்த குழகா போற்றி
காலத்தாற் காலனையுங் காய்ந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி

திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருத்தாண்டகத்தால் சிவபெருமானைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பாடி அலறிய பின்பு இறைவனுடைய மந்திரமும் மருந்தும் நாமமுமான திருவைந்தெழுத்தை ஒதினார்.

பான் மை பெற்ற பெரிய நறுநீர் ப் பொய்கையில் அரன் ஆணைப்படி மூழ்கினார்.

சிவபிரானுடைய திருவருட் பெருமையை ஆர் அளக்கவோ அறியவோ வல்லார்? ஞானத் தவ முனிவரான நாயனார் செய்கையை எல்லா உலகமும் வியந்தது. ஞானத் தவ முனிவர் பனிபடார் ந் த பருப்பதத்திலுள்ள பொய்கையில் புகுந்து குடைந் து குடைந் து நீராடினார். உமையம் மையாரை ஒரு பாகமாகப் பொருந்திய பொன் போல மிளிர்ச்சடைப் புனிதனார் அகம் மகிழ்ந்து அமர்ந்திருந்தார். நாவின் வேந்தர் நாவிலத்தில் திருவையாற்று வாவி ஒன்றின் தோன்றி வந்தார்.

நன்றான் வற்றுள்ளும் நன்றே முதுவருள்

முந்து களவாக் செறிவு

715

தம்மைவிட அறிவு மிகுந்தவர் உள்ள அவையில் அவருக்கு முற்பட்டு ஒன்றைச் சொல்லாதிருக்கும் அடக்கம், நல்லது என்று சொல்லப்பட்ட குணங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் நல்லதே.

அந் நிகழ் வைப் பொய் புராணம்
பின்வருமாறு போற்றுகின்றது.

ஒது தேவர்தந் திருவஞ்சுட் பெருமையா ரறிவார்
போத மாதவர் பனிவரைப் பொய்கையில் மூழ்கி
மாதோர் பாகனார் மகிழுமை யாற்றிவோர் வாவி
மீது தோன்றிவந் தெழுந்தன ருலகெலாம் வியப்ப

(1638)

தோன்றிய நாயனார் நறுமணங் கமமுழும்
மலர்கள் நிறைந்த வாவிக் கரையின் மேல்
வந்து ஏறினார்.

நாயனார் தேவாதி தேவருடைய திருவருள்
பெருமையை அனுபூதியில் அறிந்து கொண்டார்.

“ ‘எம் பெருமான் தந் தருளும் பெருங் கருணையோ இது! ’ ” என்று இரங்கினார். இரு கண்களில் நின்றும் பொங்கிப் பொழிகின்ற கண் ணீர் வாவியில் மூழ் கி எழும் தன்மையரானார் நாயனார்.

திருவையாற்று வீதிகள் நெருங்கிய நீண்ட கொடிகளால் விளங்குகின்றன. திருவையாற்றில் திகழும் திரியம்பகருடைய திருவடிப் போதுகளை வணங்கும் கருத்தினராக வாகீசமா முனிவனார் அருந்தியோடு வந்தார். நாயனார் திருவை யாற்றில் நிற்பனவும் சரிப்பன வற்றையும் கண்ணுற்றார். சரம் அசரம் எல்லாம் அருகில் விரும்பிய பெண்ணேனும் கூடி விளங்கும் கண்டறியாத காட்சியைக் கண்டார். கண்டறியாத கழல்கள் கண்டவரானார் காவலனார்.

கவின் மிகு கயிலையில் பார் வதி அம் மையாருடன் பரமேசுவரன் விரும்பி வீற்றிருக்கும் தன்மையைத் திருவையாற்றில் பற்பல யோனிகள் எல்லாம் விளங்கும் முறை மையைக் கண்டார், நாயனார். கைகள் கூப்பித்

தொழுதார். நிலை பெற்ற பெரு முனிவராம் நாயனார் தம்பிரானுடைய திருக்கோவிலின் முன்புற வந்தருளினார். அக் காட்சியைச் சேக்கிழார் கண்டு காட்டிக் கட்டுரைக்கின்றார்.

பொன்ம லைக்கொடி யடனம் வெளியீம் பொருப்பின் றன்மை யாம்படி சத்தியுஞ் சீவழுமாஞ் சரிதைப் பன்மை யோனிகீ ரீயாவையும் பயில்வன பணந்தே மன்னு மாதவர் தம்பிரான் கோயின்முன் வந்தார்.

(1639)

நாயனாருடைய கண்களுக்குப் புலப்படும் அப் பெருந் திருவையாற் றுக் கோவில் கயிலையும் பெருமலைக் கோவிலாக மாறியது. சிவபெருமானுடைய திருத் தொண் டிற் கு எதிர்நோக்கி நிற்கின்றார்கள் நெஞ்சும் அகலாத அன்பினர்கள். திருமால், பிரமர், இந்திரன் முதலாகிய பெருந் தேவர்கள் உள்ளத்தில் உருப் பெற்ற நிலையான அன் பினோடு துதிக்கின்றார்கள். துதி முழுக்கம் அண்ட வெளி எங்கும் நிரம்பிப் பொங்கி வழிகின்றது. அழிவில்லாத பெரிய வேதங்கள் தனித் தனியே மழங்குகின்றன.

தேவர்கள், அகர்ர்கள், சித்தர்கள், வித்தியா தரர்கள், இயக்கர்கள், மாதவர்கள், முனிவர்கள் ஆகிய இவர்கள் யாவரும் பக்கங்கள் எங்கும் நெருங்கி உள்ளார்கள்.

நீலோற்ப மலரையும் வாளையும் ஒத்த கண்களைக் கொண்ட தெய்வ அரம்பையர்கள் இசைக்கும் கீத வோசை கிளர்ந்து எழுகின்றது! மத்த வோசை மெத்த ஓங் குகின்றது. அவ்வோசை ஒவி எல்லாம் ஒன்று திரண்டு ஏழு ஆழிகளின் ஒசையையும் உண்டு பேரொலியாகத் தழைக்கின்றது.

கங்கை முதலிய புனித தெய்வ நதிகள் மங்கல நீர் நிறைந்த பெருந் தடாகங்களாகக்

ஆற்றின் நிலைகளாந் தற்றே வியன்புலம்

ஏற்றுணர்வார் முன்னர் கிழுக்கு

பந்த நூற் பொருள்களை உள்ளத்தில் ஏற்று உணர வல்ல அறிஞர் அவை முன்னர் வல்லவன் ஒருவன் சொல் கூழுக்குப்படுதல், தூறவ நெறியில் நெடுநாள் நின்றவன் அந்நெறியிலிருந்து தவறியதைப் போன்றது.

குழறுகின்றன. எத்திசையும் பரவிய பெருஞ் சிவகண் நாதர்கள் “அரசர் சிவ சிவ” என்னும் மங்கல நாத ஒலியோடு வணங்குகின்றார்கள். இனிய ஒலியால் பொங்கும் பல வேறு வாத்தியங்களையும் முழக்கிப் பூதங்கள் வேதாளங்கள் போற்றுகின்றார்கள்.

சிவந்த கண்களுடைய திருமாலாகிய இடபம் முன்னே நிற்கின்றது. முன்னைய நாளில் திருவையாற்றுத் திருத்தலத்தில் இயற்றிய பெருந் தவப் பயனாகப் பெற்ற முதன்மையினால் மகிழும் நந்தி எம் பெருமான் சிவபெருமானுக்கும் அவரை வழிபாடு செய்ய வருபவர்களுக்கும் நடுவணாக நடந்து முன்னாக நனுகி நிற்கின்றார். அக் காட்சி, அழகும் குளிர்ச்சியும் உடைய பெரிய வெள்ளி மலைகள் இரண்டாம் என்று அங்கு வருவோரை எண்ணச் செய்கின்றன.

வாக்கின் மன்னவனார், வெள்ளி மலையின் மேல் மரகதக் கொடியுடன் விளங்குகின்ற தெளிந்த பேரோளியை உடைய பவளமலை எனச் சந்தேகிக்கும் வண்ணம், இடது பாகத் தைக் கைக் கொண்ட பார் வதி அம்மையாருடனே கூடி வீற்றிருக்கின்ற வள்ளலாராகிய சிவபெருமானைக் கண்கள் களிப்புறக் கண்டார்.

இதனைப் பெரிய பூராணத்தில் சேக்கிழார் செய்யுளாக ஆக்குகின்றார் அகிலம் போற்ற: வெள்ளி வெற்பின்மேன் மரகதக் கொடியுடன் விளங்குந் தெள்ளு பேரோளிப் பவளவெற் பெனவிடப் பாகஸ் கொண்டு மாயலை யாஞ்டன் கூடவீற் றிருந்த வள்ள லாரைமுன் கண்டன் வாக்கின்மன் எவனார்.

(1644)

கலை வாய்மைக் காவலனார் தாம் கண்ட ஆனந்தக் கடலைக் கண்களால் முகந்து கொண்டார். கைகளை உச்சியின் மீது கூப்பினார். சந்நிதானத்தில் சாட்டாங்கமாக

கற்றறந்தார் கல்வி விளங்கும் கசடுமூர்ச்

சொல்லதெரிதல் வல்லார் அகத்து

குற்றமறச் சொற்களை பூராயவல்ல அறிஞர் அவையில் பேசினால், பல நூல்களையும் கற்று அவற்றின் பொருளை அறிந்தவரின் கல்வி விளங்கித் தோன்றும்.

வீழ்ந்து வணங்கினார். நாயனார் பின்பு எழுந்து நின்றார். உடல் முழுவதும் அசைய உலக நாயகர் முன்பு நின்று ஆடினார், பாடினார். அழுதார், தொழுதார். தொண்டனார் அந்த வேளையில் அங்கு அனுபவித்த அற்புத உணர்வை அறைய வல்லவர் ஆர் உளர்? ஆரும் இலர் என்றவாறு.

நாயனார் கண்டு கொண்ட அப்பெருந் திருவருள் அழுதத்தை அருந்த அழிவில்லாத அன்பு அணையப் பெற்றார். நாயனார் நலிதல் இல்லாத நற்றவத்தை உடையவரானார். ஆளுடைய அரசு அளவிறந்த ஆசை ஆர்வம் மிக்கவரானார். பொன் வண்ணம் பொலியும் சடைப்பெருமானைப் போற்றுந் திருத்தாண்டகத் திருப்பதிகங்களால் துதித்தார். இன்பம் பெருக எல்லா உலகமும் பயன்பெறப்பாடுவார்.

திருச்சிற்றம்பலம்
பாட்டான நல்ல தொடையாய் போற்றி
பரிசை யறியாமை நின்றாய் போற்றி
சூட்டான தீங்கள் முடியாய் போற்றி
தூமாலை மத்தம் அணிந்தாய் போற்றி
மூட்டான தஞ்சும் அமர்ந்தாய் போற்றி
அடங்கார் புரமெரிய நக்காய் போற்றி
காட்டானை மெய்த்தோ லுரித்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி

போற்றிசைத்துன் னடிபரவ நின்றாய் போற்றி
புண்ணியனே நண்ண லரியாய் போற்றி
ஏற்றிசைக்கும் வான்மே லிருந்தாய் போற்றி
எண்ணா யிரநாறு பெயராய் போற்றி
நாற்றிசைக்கும் விளக்காய நாதா போற்றி
நான்முகற்கும் மாற்கும் ஓரியாய் போற்றி
காற்றிசைக்குந் திசைக்கிள்லாம் வித்தே போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி

மருணீக்கியாருடைய மனம் மகிழ்ச்சியின் நிறைவைப் பெற்றது. கயிலாயத் தில்

பொருந்திய இறைவர் தமது துணைவியாருடன் வீற்றிருந்தருளிச் செய்தார். தூயவராகிய திருத்தொண்டர் தொழுத வண்ணம் கயிலை நாதருக்கு எதிரில் நின்று கொண்டிருந்தார். சிறிது பொழுதின் பின்னர் கண்ணுதலார் முன்பு தாம் காட்டியருளிய கயிலாயத் திருக்கோலத்தை மறைத் துச் சேய் மைய தாக் கினார். திருவையாற்றில் எழுந்தருளிய திருக்கோலம் முன்பு போலத் திகழ்ந்தது.

‘இய வாறுமற் றவர்மனங் களிப்புறக் கயிலை மேய நாதர்தந் துணையாடும் வீற்றிருந் தருளீத் தூய தொண்டனார் தொழுதெத் தந்கவக் கோலஞ் சேய தாக்கினார் திருவையா நமரந்தமை தீகழு’
(1647)

சிவபெருமான், திருநாவுக்கரசு நாயனாருக்குத் தாம் திருக்கயிலாயத் திருந்த திருக்காட்சியைத் திருவையாற் றில் காணும் படி காட்டி மறைத்தருளினார். திருவடித் தொண்டு பூண்ட நாயனார் மனம் மறுகி மயங் கினார். உள்ளத்தில் முன்பு போல இன்னும் மகிழ்ச்சி பெற்றிருக்கும் வண்ணம் கொடுத்து வைக்க வில்லையே என்று குறை கொண்டு வருந்தினார்.

“இங்கு இனிச் செஞ்சடைப் பிரானாருடைய திருவருள் வைப்பு இவ்வளவு தானோ...!” என்று ஏங்கினார். பின்னர் ஒருவாறு மனந் தெளிந்து கொண்டார். நாயனார் உலகம் உய்யும் பொருட்டுத் தாம் கண்ட கண்டு அறியாதன காட்சியை மகிழ்ந்து பாடுகின்றார்.

‘மாதர்ப் பிறைக் கண்ணியானை மலையான் மகளொடும்’ என் று பன் சுமந் த திருப்பதிகத்தைப் பாட எடுத்துக் கொண்டார். குற்றமறும் தண்ணிய இன்தமிழ்ச் சொற்களினால் திருப்பதிகத்தை, வேத முதல் வராகிய சிவபெருமானுடைய திருவையாற் றில் சரிப்பனவும் நிற்பனவுமான உயிர் கள்

யாவையும் காதல் பொருந்திய தமது துணைகளுடனே கூடக் கண்டேன் என்னும் பொருள் பொதியப் பாடி அருள்வாராயினார், திருநாவுக்கரசு நாயனார்.

பண்: காந்தாம் இராகம்: நவரோஸ்

திருச்சிற்றம்பலம்

1. மாதர்ப் பிறைக்கண்ணி யானை மலையான்

மகளொடும் பாடிப் போதொடு நீர்க்கமந் தேத்திப் புகுவா ரவர்பின் புகுவேன் யாதுஞ் சுவடு படாமல் ஜயா றடைகின்ற போது காதல் மடப்பிடி யோடுங் களிறு வருவன கண்டேன் கண்டே எவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன்.

2. வளர்மதிக் கண்ணியி னானை வார்குழு

லாளொடும் பாடிக் களவு படாததொர்காலங் கான்பான் கடைக்கணிக் கின்றேன் அளவு படாததோ ரண்போ டையா றடைகின்ற போது கிளமண நாகு தழுவி ஏறு வருவன கண்டேன் கண்டே எவர்திருப் பாதங் கண்டறி யாதன கண்டேன் திருச்சிற்றம்பலம்

மகாலஷ்மி திருக்குமிடம் வாசனையுள்ள திடமாக திருக்கும். வாசனையுள்ள திடத்தில் தான் வசதி பெருகும். அதனால் ஒருவன் தன் வீட்டில் தினசரியோ அல்லது வெள்ளிக் கிழமைகளிலோ ஒரு பத்தியாவது காண்பித்துத் தெய்வத்தை பிரார்த்திக்க வேண்டும்.

உணர்வது உடையார்முன் சொல்லல் வளர்வதன்

பாத்தியுள் நீர் சொரிந்தற்று

பீற் உணர்த்த வேண்டாது தாமே பொருள்களை உணரவுல் அறிஞர் அவையில் கற்றவர் ஒன்றைச் சொல்லுதல், தானாக வளரும் பயிருள்ள பாத்திக்குள் நீர் உற்றினால் போன்றது.

உஙவ வழிபாடு தத்துவம்

கவாயி சாந்தாநந்தா

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி.....)

**'உ_ருளன்று அருளன்று, உ_ளதுளன்று, கிலதுளன்று,
கிருளன்று, ஒளினன்று எனநின்றதுவே'**

- அருணகிரிநாதர் - (கந்தர் அநுபூதி)

**'உ_ருவாய் அருவாய் உ_ளதாய் கிலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்
கருவாய் உயிராய் கதியாய் விதியாய்.....'**

- அருணகிரிநாதர் - (கந்தர் அநுபூதி)

நமது எண்ணம் ஒழிந்து, மனது ஒரு தேக்க நிலையை அடைய, பிறகு அதுவும் அற்ற நிலையிலேயே தான் அப்பிரமாண்டப் பரம் பொருளை உணர் முடியும், அப்போது அம்மெய்ப் பொருளின் உண்மையை நம் உள்ளத்தின் உள்ளே உணர்ந்து அனுபவிக்க முடியும் என்கின்றனர் நம் பழங்கால ரிஷிகள். இது நம்மில் பெரும்பாலோர்க்குச் சிந்திக்க வல்ல அனுபவம் அல்ல.

**'சினந்தனை யற்றுப் பிரியமுந்
தானற்றுச் செய்கையற்று
நினைந்தது மற்று நினையா
மையு மற்று நீர்ச்சீந்தனாய்...'**

- பட்டினத்தார்-

மேற்கூறியபடி நம் பழங்கால ரிஷிகள் உ_எ் எத் தின் உ_எ் என உணர்ந்து அனுபவிக்கின்ற அந்த உன்னத பரவஸ்து வைத்தான் ‘சிவா’ என்றார்கள். “சிவா” என்ற சொல்லே, சுபமான பூர்ண , அருள் மயமானது எனலாம். பூர் அருள்மயமானது என்றால் எப்படி? ஒருமுறை நீங்கள் அவனருள் பெற்று விட்டதை உணர்ந்து விட்டெர்களானால்

எப்போதும் அவனருள் முழுமையாகப் பெற்று விட்டெர்கள் என்பதேயாகும்; சர்ச்சைக்கே இடமிலாது ஜீவாத்மா பரமாத்மா என இரண்டாயிலாது நீங்கள் அப்பரம் பொருளுடன் ஒன்றி விட்டெர்கள். அதாவது பூர்ண சாந்தி பெற்று சிவமாகி விட்டெர்கள் என்பதேயாம். இதையே அத்வைதம் எனலாம். இதுவே உன்னத உண்மையும் சத்தியமும் ஆகும். மற்றும் அது ஓர் கவர்ச்சியான அழகான உருவமானது; எனவே அது சுந்தரமானது. இவையே யல்லாமல் அது ஒரு கவரவல்ல சுர்க்கும் சக்கி பெற்றது. எனவே அது ஒரு காந்தம் ‘சத்தியம் சீவம், சுந்தரம், காந்தம் சாந்தம் சீவம் அத்வைதம்’

புஜை

சமயத்தின் உயர்ந்த லட்சியம் சாதாரண அறிவு ஆராய்ச்சி மட்டுமல்ல; புத்தியின் உதவியைக் கொண்டு பரம் பொருளை ஊகிக்கின்ற திறன் மட்டுமல்ல; அது ஓர் அன்றாட வாழ்க்கை அனுபவமாகும். அந்த ஞான அனுபவம் உண்மையில் புலன்களினாலும், மனத்தினாலும், அறிவினாலும் அறிகின்ற அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட அனுபவமாகும். இதனை ஆங்கிலத்தில் ‘இன் டையூடின்’ (INTUTION) என்றும், வடமொழியில் “அபரோக்ஷி அநுபூதி” என்றும் சொல்லுவார்கள். அதாவது எல்லாப் பொருள்களிலும், எல்லா இடத்தும், உள்ளும் புறமும் உள்ள ஓர் உன்னத மெய்ப்பொருளுடன் நேர்முகத் தொடர்பு கொண்ட தெய்வீக திரை அனுபவ ஞானமாகும்.

ரிஷிகளும் முனிவர்களும் தங்களைப்போல்

புல் அவையுள் பொச்சாந்தும் சொல்லற்க நல்அவையுள்

நன்கு செலச்சொல்லு வார்

நல்ல அறஞர் அவையில் நல்ல கருத்துக்களை அவர் மனத்தில் பதியுமாறு சொல்லவல்லவர், அறிஞரில்லாச் சீறியோர் அவையில் அவற்றை மறந்து கூடச் சொல்க்கூடாது.

நம்மையும் தெய்வீக அனுபவம் பெற்று, நாமும் பரமனாகவே வாழ விரும்பினர். எனவே மெய்ப்பொருளைத் தம்முள் கண்ட முனிவர்கள் மேற்குறிப்பிட்ட லட்சியத்தை அடைய நமக்குப் பலவழிகளும், வழிமுறைகளும் எடுத்துக்கூறி, அவைகளை நாடெங்கும் பரப்பியும் வந்துள்ளனர். வேண்டாத விவரங்களைத் தவிர்த்து, தெய்வ வழிபாட்டை சுருக்கமாக ஜந்து முன் னேற்ற நிலைகளாக வகைப்படுத்தினர். பூஜை, ஜபம், யோகம், தியானம் ஞானம் ஆய ஜந்து நிலைகளே. அவையாவன,

முதல் நிலையானது தூல் பிராண் சர்ர சுத்தியாகும். இரண்டாவது நிலையானது மனித உணர்வுகளை சுத்தி செய்கின்ற முறையாகும். மூன்றாம் நிலையானது சாதாரண அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மன நிலைகளை சுத்தி செய்கிறது. நான்காவது நிலையானது மனோதீத தியான நிலைகளைச் சுத்தி செய்கிறது. கடைசி நிலையானது தனது இலட்சியமான தெய்வத் தினிடம் நேரடித் தொடர்பு கொள்வதாகும். மேற்கூறிய முறையே முயற்சி செய்யும் ஒவ்வொரு சாதகனுடைய தனித்த உள்ளஞர்ச்சி 'விஷவாசமான பரவஸ்து' அதாவது 'தெய்வமெனப்படும் மெய்ப்பொருளை' அடைவதற்கு ஏற்ற முன் னேற்றமான பாதையாகும். சாதாரணமாக இருக்கும் நிலையிலிருந்து இலட்சிய நிலைக்கு படிப்படியாக அடைகின்ற மார்க்கமாகும்.

பூஜை என்னும் வார்த்தைக்குக் கடவுள் ஆராதனை அல்லது கடவுளைப் போற்றுதல் என்று பொருள் சொல்லலாம். பெரும்பான்மை மக்கள் அறிவினால் இறைவனையும் இறைத்துவத்தையும் அறியக்கூடிய அளவுக்கு அறிவு பெற றிருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களுடைய உள்ளமானது தாமோ குணம் நிறைந்ததாக இருக்கிறது. இந்த தாமோ

குணத்தினால், அறிவினால் இறைவனை அறிந்தும், ஆத்ம அநுபவம் அற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்களைப் படிப்படியாக உயர்த்துவதற்கு உற்ற விஞ்ஞான பூர்வமான முயற் சியே பூஜையாகும். ஆகையால் பூஜையானது மூட நம்பிக்கையுடன் கூடிய ஒரு அர்த்தமற்ற காரியம் அல்ல. ரிஷிகளும் முனிவர்களும் அர்த்தமற்ற எதையும் சொல்ல மாட்டார்கள் சொல்லவில்லை.

பூஜை சாதனத்தை அனுஷ்டிக்கும் போது கட்டாயமாக அனுசரிக்க வேண்டிய சில நியமங்கள் பெரியோர்களால் வலியுறுத்தப் படுகிறது. குளித்தல், தூய உடை அணிதல், விக்கிரஹங்களையும் ஸ்வாமி படங்களையும் சுத்தி செய்தல், பூஜைக்கு வேண்டிய சாமக்கிரியைகளைச் சேகரித் தல் ஆகிய காரியங்களை வேலைக்காரர்களிடத்தோ மற்றவர்களிடத்தோ ஒப்புவிக்காமல் தானே தன்கையினாலேயே சாதகன் செய்வது மிகவும் அவசியமாகும். அனுதினமும் கூடிய மட்டும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம், ஒரு குறிப்பிட்ட இடம், ஒரு குறிப்பிட்ட திசை அனுசரிப்பது அத்தியாவசியம் ஆகும். அப்படிச் செய்யும் பட்சத்தில் சாதகன் இறைவன் அருளால் முதல் நிலையிலிருந்து இரண்டாம் நிலைக்குத் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளுகிறான்.

மெய்ப்பொருளை அடைய முயற்சி செய்யும் ஒரு சாதகன் தனது அறிவு ஆற்றலால், பூஜைக்கு முன் செய்ய வேண்டிய முக்கியமான முன்னேற்பாடுகளை மூட நம்பிக்கை என்று எண்ணலாம். அவைகளை முன்பு சொன்னபடி கையாள வேண்டியதில் ஸல என்று நினைக்கலாம். ஆனால் ஒரு சாதகனின் இதயம் பரிசுத் தம் அடையும் வரையிலும் தன் நம்பிக்கையுடனும், வினயத்துடனும் பணிவு அடக்கத்துடனும் பூஜைக்குச் செய்ய வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளைச் செய்து, பிறகு புசையைத்

அங்கணத்துள் உக்க அமிழ்தற்றால் தம்கணத்தர்

அல்லார்முன் கோட்டி கொள்ள

அறிஞராவார், அறிவால் தம் கினத்தவர் அல்லாதவர் அவையில் நிகழ்த்தும் சொற்பொழிவு, சா(ய)க்கடைக்குள் ஓற்றிய பாலைப் போன்றது.

தொடங்குவது மிகவும் நல்லதாகும், இரண்டாவது நிலையான ஜபநிலைக்குச் சாதகன் முன்னேறி விட்டால், இவையாவும் தம்மை விட்டுத் தாழே விலகிவிடும்.

பூஜையின் அம்சங்களாவன; பிரதிஷ்டை, அபிஷேகம், அர்ச்சனை, நெவேத்தியம், ஆரத்தி இதியாக நமஸ்காரம் என்பனவாம்.

பிரதிஷ்டையாவது உலோகத்தினால் வார்க்கப்பட்ட விக்ரஹத்தை ஒர் உயிரற்ற ஜட்பொருளாகப் பார்க்காமல், இறைவனே உயிர் பெற்று அந்த விக்ரஹத்தில் குடி கொண்டுள்ளான். என்ற ஒர் உன்னத மனோபாவனையே ஆகும். இந்த மனோபாவனை அற்றுச் செய்கின்ற பூஜையினால் பெரும் பயனைச் சாதகன் அடைவதில்லை. இந்த மனோபாவனையானது பூஜையின் தொடக்கத்தில் மிகவும் அவசியமாகும். இந்த மனோபாவனை அற்றுச் செய்கின்ற பூஜை கடனுக்குச் செய்கின்ற ஒரு காரியத்திற்கு ஈடாகும். அந்த விக்ரஹமே உன்மை மெய்ப்பொருள். அதுவே உன்மைத் தெய்வம் என்று தீவிரமாக என்னும் மனப்பக்குவம் நமக்கு உண்டாக வேண்டும். அதுதான் பிரதிஷ்டையாகும். இந்த மனப்பக்குவம் ஒர் உணர்ச்சி வசப்பட்ட தென்றாலும், பூஜையை ஆரம்பிக்குமுன், இம்மனப்பக்குவம் ஒரு சாதகனுக்கு மிகவும் அத்தியாவசியமானதாகும்.

அபிஷேகம் என்பது தெய்வத்தைப் போற்றி மந்திரம் சொல்லும்போது பால் அல்லது பஞ்சாமிர்தம் கொண்டு அந்தத் தெய்வ விக்கிரஹத்தின் மீது சிறிது சிறிதாக மெல்ல முறையாக, பயபக்தியுடன், பணிவுடன் நன்றி உணர்ச்சியுடன் ஊற்றிக் குளிப்பாட்டுவதே ஆகும். பால், தேன், பழம், தயிர், நெய் ஆக ஜங்கு அமிர்தங்களையும் கொண்டதே பஞ்சாமிர்தமாகும். இந்த அபிஷேக ஆராதனை அல்லது சடங்கானது ஒரு தத்வார்த்த முக்கியத்தைக் கொண்டதாகும். அந்தக் கரணமென்று சொல்லப்படுகின்ற மனசு, புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் இறுதியாக உள்ளம் என்ற ஜங்கு அமிர்தங்களைக் கொண்டதே இந்த

ஜீவாத் மாவாகும். இவ் வைந் தையும் பரிசுத்தப்படுத்தி, கலந்து எல்லோருள்ளும் உறையும் தெய்வத்தின் மீது ஊற்றி அபிஷேகம் செய்வதே ‘அந்தர் அபிஷேகம்’ ஆகும். இதையே நாம் ‘உள்ளுரக் குளித்தல்’ ‘தியானம்’ அல்லது ‘ஜம்புலன் அடக்கிச் சிவயோகம் செய்தல்’ என்றும் சொல்லுகிறோம்.

“பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பக ஜங்குண்டு
மேய்ப்பாரும் கின்றி வெறித்துக் தரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பக ஜங்கும் பாலாய்ச் சொரியுமே”

- திருமூலர் - (திருமந்திரம்)

இந்த உயர்ந்த நிலைக்கு ஒரு சாதகன் உடனடியாகச் செல்ல முடியாததாகையால், வெளியில் காணும் விக்கிரஹத் திற்கு அபிஷேகம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது.

அர்ச்சனை என்பது 108 முறை மந்திரம் ஜபிக்கும் போதும், அல்லது 108 முறை நாமாவளி பாடும் போதும், ‘நான் வணங்குகின்றேன்’ என்று பொருள் பட ‘நமஹ’ என்று ஒதி முடிக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் புத்தப்பம் (மலர்) இடுவதே ஆகும். ‘நமஹ’ என்ற பொருளை உச்சரிக்கும் போதேனும் அல்லது உச்சரித்த உடனேயும் புத்தபங்களை இடுவேண்டும். ஒவ்வொரு நாமமும் இறைவனின் உருவத் தன்மையையும் அருவுருவத் தன்மையையும் காட்டுகிறது. நாமிடும் மலர் தெய்வத்தினிடம் நாம் காட்டும் அன்பேயாகும். உதடுகள் தெய்வ நாமாவளியை உச்சரித்த வண்ணமாக இருக்கும்; மனது தெய்வீகத் தன்மையை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும். கை புத்தபங்களைப் பக்தியுடன் இட்டு அர்ச்சித்துக் கொண்டேயிருக்கும்; இவையாவும் ஒரு பணிவன்பு பக்தியுடன் நிகழும் நிகழ்ச்சியாம். இதுவே அர்ச்சனையாகும். இவை யாவும் நன்கு இணைய நம்முள்ளே உள்ள பர தெய்வத்தை ஒரு முகமாகத் துநித்தால், நாம் உள்ளுணர்ச்சி கொண்டு அம் மெய்ப்பொருளை அறிய வழி பிறக்கும்.

(மிகுதி அடுத்த இதழில்..)

சைவத்துறை விளங்கப், பூத யரம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத ஞானக் குழந்தை

பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானது புனித
அழகையின் குறிப்பயலை அறிய முயல்
வாருக்கு வேதநீரிக் தழைத்தோங்கும்

வேதநீரி தழைத்தோங்க
மிகுசைவத் துறை விளங்கப்
பூதபரம் பரை பொலியப்
புனிதவாய் மலர்ந்தமுத
சீதவள வயற் புகலித்
திருஞான சம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக் கொண்டு
திருத்தொண்டு பரவுவாம்.

வேத நெறிகள் தழைத்து மேலோங்கவும், அதனால் தலைக்கூடுகின்ற சைவத்துறை விளங்கவும், அவ்வாற்றல் உடம்பொடு பட்ட ஆத்ம பரம்பரைகள் அருட் பொலிவை உறவும், தூய திருவாய் மலர்ந்து அழுதருளிய, குளிர்ந்த வள வயல்கள் குழந்த திருப்புகலியாகிய சீகாகாழியில், திருவவதாரங் செய்த திருஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைத் தலைமேற் கொண்டு அப்பெருமானின் அருட் செயல்களாகிய திருத்தொண்டுகளைப் போற்றுவோமாக.

ஓரு நாள் ஓரு பசிய குழந்தைபக்குவும் முதிர்ந்து கணிந்த குழந்தைஞானசம்பந்தக் குழந்தை புனிதமாகிய திருவாயை மலர்ந்து அழுதது. அதன் வாய் புனித வாய். ஆனாக்கள் பல அழுக்கினால், அதனைக் கழுவும் பொருட்டு உடம் பெடுத் துப் பிறப்பவைகள். பிறப்பு “மலத்துத்தாம்” எனச் சிவஞான போத ஆகழும், “மருளானாம் மாணாப்பிறப்பு” என வள்ளுவர் வேதமும் செப்புகின்றன. சம்பந்தக் குழந்தையின் வரவு, வேதாகமங்கள் செப்பியவாறு மலத்தால் எடுத்ததொரு பிறப்பு அன்று, அது அவதாரம் மலமாக அற்றுச் சிவமேயாய் ஆத்மா ஒன்று, திருவருள் ஆணையால் தவத்தாலுயர்ந்த

ஆத்மாக்களின் வேண்டுகையால், கீழிறங்கியது. அப்படி இறங்கிய அவதாரம், சம்பந்தக் குழந்தை அது,

‘பண்டிருவடி மறவாப்
பான்மை யோர் தமைப்பரமர்
மண்டுதவ மறைக் குலத்தோர்
வழிபாட்டி னெத்தருளத்
தொண்டின் நிலைதர வருவார்’

எனச் சேக் கிழார் திருவாக் கால்
உணர்த்தப்படுகின்றது.

முன்னை நிலையில் திருவடியை மறவாத பான்மையோராய் நின்றவர் ஒருவரைச் சிவபெருமான் மிக்க நிறைவாகிய தவத்தைச் செய்த மறைக்குலத்தோராகிய சிவபாத இருதயருடைய தவ வழிபாட்டின் பயணாகக் கொடுத்தருளினாராக, திருவடி மறவாப் பான்மையோராகிய அவர், திருத்தொண்டின் உண்மை நிலையை உலகுக்கு அருளும் பொருட்டுச் சம் பந் தப் பிள்ளையாராய் அவதரிப்பார் ஆயினார். பிள்ளையாரின் அவதார மகிழை சேக்கிழார் வாக்காலேயன்றிப் பிள்ளையார் அருளிய,

‘திருத்தடி மறக்கு மாறிலாத என்னை மையல்
செய்திம் மண்ணின் மேற் பிறக்குமாறு காட்டினாய்’
என்கின்ற திருவாக்காலும் உணரத் தக்கது. ஆகவே சம்பந்தக் குழந்தையின் திருவாய், மல அழுக்கற்ற வாய்; புனிதவாய்.

புனித வாயில் உதிப்பதொரு அழகை உளதாயின், அது புனித அழகையேயாம். புனித வாயாகிய புனித மலர் மலர்ந்ததொரு புனித மலர்ச்சியே அவ்வழகை என்று சொல்லுவதே பொருத்தம். சேக் கிழார் சுவாமிகள் சம்பந்தக் குழந்தையின் திருவாய் மலர்ச்சியாகிய அழகையை,

‘தொடர்ந்த பிரிவு உணர்வ ஒருகாற் கொண்டெழலும் வெருக் கொண்டாற் போலமுவர் குறிப்பயலாய்’, என்று அருளியிருக்கின்றார். தொடர்ந்த பிரிவு பிரியாப் பிரிவு. சிவபெருமானின் பிரிவு பிரியாப் பிரிவே யாயினும், அதனையுந் தரிக்காதே ஓரோர்கால் வெருக் கொண்டு, சிவசம்பந்தக் குழந்தை அழுதது. “குறிப்பயலாய்” அழுதது. சகல ஆகும் வர்க்கங்களின் அழுகைக் குறிப்புக்கும் அயலாய் இருந்தது, அந்தக் குழந்தையின் அழுகைக் குறிப்பு.

‘தோகைக்குந் தோன்றற்கும் ஒன்றாய் வரும் கிண்பத் துன்பங்களே’ என்கின்றது மனிவாசகர் அருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார். இன்பத் துன்பம் இருவருக்கும் அத்துவிதம் ஆகாமல் துவிதமாதலை பக்குவம் எய்திய ஆத்ம நாயகி சகிக்காள். உள்ளாங் கவர் கள்வனின் பிரியாப் பிரிவை உள்ளி உள்ளி, ஏற்பந்த இன வெள்வளை சோர, மேனியிலே பீர் பரந்து நிறம்மாற, நெந்து நெந்து அழுது கொண்டே இருப்பள். தன்மையாகிய தன் நிலையில் அத்துவிதப்பட்டு, இனித்துத், தேக்கெறிவ தொன்றனை முன்னிலைப் படுத்துவதாகிய கட்டு உணர்விற்கு ஒரு சிறிதும் ஆற்றாது பக்குவாத்மா இந்த அத்துவித இன்பத்தை,

‘கண்ணுள்ளார் காத வெராகக் கண்ணும் எழுதேஸ் கரப்பாக்கு அறிந் கு’ என்று, வள் ஞவர் வகுத் த காமத்துப்பால் காட்டுகின்றது.

‘காதலர் எப்பொழுதும் எங்கண்ணுள்ளார். மூதலால் கண்ணினை அஞ்சனத்கால் எழுதுவதுஞ் செய்யேம், அத்துவைக்காலமும் அவர் மறைதலை ஷுற்றோம்.’ என்கின்றாள். வள் ஞவர் கண்ட ஆத்ம நாயகி.

இவ்வாற்றல் சம்பந்தக் குழந்தையின் அழுகை, நாம் சுட்டிக் கூறக் கூடியதொரு அழுகையன்று; அது சுட்டிறந்த அழுகை, கட்டிறந்த பொருளைச் சுட்டி முன்னிலை செய்தற்கு ஆற்றாது மலர்ந்த அழுகை.

அதுதான் பூத பரம்பரை பொலிதற்கும், மிகு சைவத்துறை விளங்குவதற்கும், வேத நெறி தழைத் தோங் குவதற் கும் உபகாரமான தொன்றாய் அமைந்திருக்கின்றது.

‘புனிதவாய் மலர்ந் தழுத அழுகையின் குறிப்பயலை’ அறிய முயல்வாருக்கு, ‘வேத நெறி தழைத்து ஓங்கும்’ அந்த அழுகை வேத நெறியில் எழுந்த அழுகை ஆதலினால் அதனை அறிவிவார் க் கு வேத நெறி தழைத்தோங்கும்.

குரியன் தினந் தோறும் உதிக்கின்றது. உண்மையில் அது உதிப்பதேயில்லை. என்றும் ஒரே படித்தாய் இருப்பது. குரியனைக் காணாமல் இருந்து காணுகிறவர்கள் குரியன் உதிக் கிறது என் கின்றார்கள். குரியன் போலவே, வேத நெறி தழைத்தோங்கி என்றும் இருந் தபடி இருப்பது. அதனை நாம் காணுவதில்லை. சம்பந்தக் குழந்தையின் அழுகையின் குறிப் பயலைக் காண வல்லவர்கள், வேத நெறியைக் காணுவார்கள். அவர்களுக்கு வேத நெறி தழைத்தோங்கும் வேத நெறி அறிவு நெறி.

சிலர் ஆத்மா என்று ஒரு பண்டம் இல்லை என்கின்றார்கள். ஆத்மா இல்லை. என்று ஒரு பண்டம். சொல்லுகிறதே, அதுதான் ஆத்மா என்கின்றார் மெய்கண்டார். ஆத்மா சர்ரத்தின் வேறானது; அறியுந் தன்மை உள்ளது. கண் பார்க்குந் தன்மை உள்ளது. ஆனால் குரியனின் ஒளி உதவி இன்றிப் பார்க்க மாட்டாது. அவ்வாறே அறியுந் தன்மையுள்ள ஆத்மா அறிவிக்கிற ஒருபொருளின் உதவியின்றி அறியமாட்டாது. ஆகவே ஆத்ம அறிவை அறிவிப்பது ஒரு பொருள் உண்டு அது கடவுள், உயிர் இயக்க உடம்பு இயங்குவது போல உயிருக்குயிரான கடவுள் இயக்க ஆத்மா இயங்குகின்றது. அதனாலே தான் ஒன்றை நினைக்க நம்மைக் கேளாமலே மற்றொரு நினைப்பும் வந்து விடுகின்ற தென்கிறார் ஒளவையார். மெய்கண்டார் ஆத்ம நிச்சயங்கு செய்ய. ஒளவையார் இன்னும் அப்பாற சென்று கடவுள் நிச்சயம் செய்கின்றார்.

உயிர், உடம்பு இரண்டில், உயிர் - சித்து, உடம்பு - சடம். உயிர் இயங்குகின்ற உடம்பு இயங்கும். தானாக உயிரின் உத்தரவின்றி இயங்கமாட்டாது.

கடவுள், உயிர் இரண்டும் சித்துப் பொருள்கள். கடவுள் இயக்க உயிர் இயங்கு வதாயினும் உயிர் தன் செயல் அடங்கிக் கடவுள் வழியிலும் இயங்கலாம், கடவுள் இயக்க இயங்கிக் கொண்டே தன் வழியிலும் இயங்கலாம்.

ஆத்மா மல அழுக்கால் இயங்குவோனை மறந்து இயக்கு வோன் உபகாரத்தையும் தன் செயலே என்று பாவித்துக் கொண்டு தன் வழியிலேயே இயக்கும். மல அழுக்கின் விளைவாகிய பற்றுக்களை அதனால் அடக்க முடிவதில்லை. அடக்க முடியாமையினாலே தீவினைகளையும், நல் வினைகளையும் ஆத்மா செய்யும். ஆத்மாவை அதனுடன் கலந்து நின்று இயக்கும் பரமாத் மாவாகிய கடவுளின் கருணை விடேஷ்டத் தால் ஆத்மா நல்வினையையும் செய்கின்றது.

அந்த நல்வினையிலேயே இரண்டு வகை உண்டு. ஒரு வகை பற்றுக்கள் அடங்குவதற்கு வழி என்ன என்று விசாரங்களையும் செய்து செய்வது ஒரு வேத நெறி, வைதீகம் எனவும் படும்.

மற்றவகை, தானே இது நல்லது என்று தீர்த்துக் கொண்டு செய்யும் வினை. உலக மதிப்பைப் பெறுகிற நல் வினையாயும் இருக்கலாம். ஆனால் அது வேத நெறி அன்று. ஆகவே வைதீகம் அன்று. ஒரு செயல் வேத நெறிப்பட்டு வைதீகம் ஆனால் தான் தரும மாரும். வாகீசர் இராவணனுக்கு இரங்கினார் இராவணனைக் கைலைக்குக் கீழ் நகக்கியவர். சர்வ சீவ தயாபரராய் இருக்கவும் அவரை விசாரிக்காமலேயே வாகீசர் இரங்கினார் அது வெறும் சமன் சாக்கிய இரக்கமாய் அவைதீகமாய் பிறவிக்கு வித்தாய்ப் போனது. வாகீச முனிவர் திருநாவுக்கரசர் ஆயினார். ‘காத்தாள்பவர் காவ ஸ்கந்த மையால்’ இங்ஙனம் ஆயிற்று என்பதை அவரே அருளுகின்றார்.

‘நோயி நாடி நோய்முதல் நாடி அது தனிக்கும் வாய் நாடி வாய்ப்பச் செயல்’ என்கின்றது தமிழ் வேதம். நோயையும், நோய்க்காரணங்களையும் தீர்க்கும் உபாயங்களையும் அறிந்து செய்வதே வைதீகம்.

ஏ மனிதா! உனக்கு மெய் பேசத் தெரியுமா? என்று வேதங் கேட்கின்றது.

‘வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் தீமையிலாத சொலல்’ என்கின்றது அவ்வேதம். நாம் உள்ளதை உள்ளபடி, நடந்ததை நடந்தபடி சொன்னாலே தீமை வந்து விடுகிறது அவைதீகமாய் விடுகின்றது. கிருஷ்ணன் பச்சையாக பொய் சொல்லுவான் அது வைதீகம்.

‘பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரை தீரந்த நன்மை பயக்கு மெனின்’ என்பது வேதம். அவன் ஒரு அர்ச்சனனைப் பார்த்து பகையைக் கொல்லச் செய்வான். அது தர்மம்.

‘காலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ் களைகட்ட தளனாடு நேர்’

வேதந் தெரிந்தவர்களின் பொய்கள் கொலைகள் வேத நெறிகள் ஆகும். வேதந் தெரியாதவர்களின் கொல் லாமைகள் வாய்மைகள் படு கொலைகளாய்ப் பச்சைப் பொய்களாய் அவைதீக அதர்மங்களாகலாம்.

‘அரன் தன் பாதம் மறந்து செய் அற ஸ்களெல்லாம் வீண் செயல்’

என்கின்றது சித்தியார். வேத நெறியை விசாரியாது, தாமே நல்லது என்று தீர்த்தது தான் கடவுள் கட்டளை என்று சொன்ன வேதங்கள் என்ன பேசிக் கொள்ளுமோ ஆர் அறிவார்!

செய்வதற்பாச் சிறுநாயேன்

பேரவீரர் முருக வே.பரமநாதன்

'செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன்
 செம்பொற் பாத மலர்காணாப்
 பொய்யர் பெறும்பே ரத்தனையும்
 பெறுதற் குரியேன் பொய்லொ
 மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம்
 மேவக் கண்டுஸ் கேட்டிருந்தும்
 பொய்ய னேன்நான் உண்டுடுத்திஸ்
 கிருப்ப தானேன் போரேறே'

திருவாசகம் திருச்சதகம் 52

நாய் ஒரு ஜயறிவின் விலங்கினப் பிராணி. நாய் நன்றியுள்ள மிருகம். நாயை வைத்துப் பல பழமொழிகள் எழுந்துள்ளன. நாயைப் போன்றவரோடு சிநேகம் செய்யென நீதிப் பிரபந்தங்கள் கூறும், வீட்டைக் காவல் செய்யும் வாலைக்குழைத்து வரும் நாய் தான் அது மனிதர்க்குத் தோழனடி - பாப்பா எனப் பாரதியார் பாடினார். காக்கியுடைக் காரரைப் பார்த்து நாயும் பிழைக்கும் இந்தப் பிழைப்பு என ஏனானும் செய்தார். பழைய வைதீக சைவர்கள் நாய் வளர்ப்பதே இல்லை. வளர்த்தவர்கள் இல்லத்திற் சுத்த சைவர் உணவருந்த மாட்டார்கள். இந்த இழிநிலை இன்று அற்றுப் போயிற்று. மேலைத் தேயங்களிலும், அமெரிக்க நாட்டிலும், ஜப்பான் போன்ற தூர் கிழக்கிலும் இப்போ பல்லின நாய்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. நாயைப் பழக்கி பொலிசும் ஆழியும் துப்புத்துலக்கக்காண்கின்றோம். நாயோர் செல்லப்பிராணி. மோப்பசக்தியினால் பல இரகசியங்களை, குற்றவாளிகளைக் கண்டு பிடிக் கப் பழக்கியுள்ளனர். பழக்குகிறவர்களுக்கே விசேஷ பயிற்சியளிக்கப்படும். நாயிப்போ மகத்தான பிராணி. பயன்றிறைந்த மிருகம். கட்டுலன் இல்லாரைக் கூட்டிச் செல்லும் வழித்துணையாக நாய்கள் பயன்படுகின்றன. பல துறைகளிலும் பயன்பட்ட நாய்கட்கு நினைவுநிலையங்களும், அவைபற்றிய வரலாற்று நால்களும் இன்று பிரக்கியாதி பெற்றமை வெளிப்படை. நாயிற்

சில இழிதகைமைகள் உண்டு. உயர் பண்பும் உண்டு.

தாயைப் பற்றி சுவாமி விவேகானந்தர் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகிறார். எச்மான் எந்த உடையிலே (அழுக்குடையுடன்) போனாலும் எச்மானை இனங்கண் டு வாலைக்குழைக்கும், அவாமிக்கது நாய். நான்கு இடங்களிலே உணவு வைத்தால் மாறி மாறி அவாவுடன் உணவை உண்ணுந்தன்மையது. உண்ட உணவைக் கக்கித் தின்னும் பான்மையது. இணைவிழைச்சில் இழிதகைமையுடையது. இந்தநாயை அருளாளர்கள் தம் பக்திப் பாடல்களிலே பாடியுள்ளனர். தம்மைக் குறைத்துப் பேச இந்நாய் பெரிதும் கை கொடுத்திருக்கிறது. ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், பட்டினத்தார், அருணகிரியார் போன்றவர்கள் நாயை ஒப்பிட்டுத் தம்மைத் தாழ்த்தியமை பாடல்கள் வாயிலாய்ப் புலப்படும். எல்லாரையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின் திருவாசகத்தில் நாய் பல பாடல்களிற் பயின்று வரக்காணலாம். மாணிக்கவாசகப் பெருமான் நெஞ்சியபாவத்தில் தன்னிழப்போடு தன்னைத் தாழ்த்திக்கூற நாயையே ஒப்பீடு செய்துள்ளார். இதைத் தற்சிறுமை எனலாம். இதற்கு எதிர் தற்பெருமை. இதைத்தற்புகழ்ச்சி என்பர். இன்றைய உலக நடையது தான். புகழ்ச்சியின் மறுபக்கம் இகழ்ச்சி. இகழ்ச்சி - இழிவு. புகழ்ச்சி - உயர்வு. தன்னைப்புகழாத கொல்லனும் இல்லை என்பர். இந்தத் தற்பெருமையை விட்ட அருளாளர் தற்சிறுமையையே கைக்கொண்டனர். என்றும் பணியுமாம் பெருமை, பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழி இங்கே உளம் கொள்ளத் தக்கது. ஆகத் திருவாதழூர்ச் செழுமறை முனிவரை அறிவாற் சிவன் என்பர். எப்பேர்க் கொத்த அந்த மாபுருட்ட தன்னை மிகவும் தாழ்த்திப் பேசும் நெஞ்சியபாவம் பாடல்கள் தோறும் நாய் இறைந்துகிடக்கிறது. திருமங்கையாழ்வாரின் இப்பாவம் ஆளப்பட்ட பாகரம் இது

தாயே தந்தை யென்னும்
தாரமே கிளை மக்களென்னும்
நோயே யட்டொழிந்தேன்
நுனைக்காணப் தோராசையினால்
வேயேய் பும் பொழில்குழு
விரையார் திரு வேங்கடவா
நாயேன் வந்த டைந்தேன்
நல்கியாளன்னைக் கொண்டருளே.
பெரியதிருமொழி 9.1

நாயாய்ப் பிறந்திடனும் நல்வேட்டையாடி
நலம் புரியும், நாய்க்கொரு சூலும் அதற்கோர்
மருத்துவம் நாட்டிலுண்டோ எனப் பட்டினத்தார்
பாடுகிறார். அங்காடி நாய், பல வீட்டுநாய்
என்றெல்லாம் நாய் ஏனாம் செய்யப்படும்.
ஆக நாம் நம்மைப் பற்றியும் இப் பாதையிலே
உரைத்துப் பார்க்க வேண்டியவர்கள். எமது
நன்றியின் தன்மை நாயின் இழிவானது. நாம்
இடம் பெயர்ந்த வேளையிலே எம் அன்புப்
பிராணியாம் நாயை மறந்தோம் துறந்தோமே.
நன்றியில் செல்வம் பற்றி திருவள்ளுவம்
இடித்துரைக்கிறது.

இக்கட்டுரையின் தலைப்பும். அது தொடர்
பான மணிமொழியும் என்ன சொல்கிறது
சிந்திப்போம். சிறு நாயேன் என்கிறார். சிறுமை
புரிவதில் சின்னத் தனங்கள் செய்வதில் நான்
நாயினும் கடைப்பட்டவன். இந்த மாயம் மலிந்த
மனத்தைத் திருத்துவதற்கு ஆண்டவனே நான்
வழியறியேன் ஞானமே வடிவெடுத்து வந்த
நின்னைப் பணியாமல் நிலையற்ற உடலை
மதித்துப் போற்றி அதனாற் பெறும் அற்ப
சுக்த்தை நாடி யோடுகிறேன். எனவே நான்
தண்டிக்கப்பட வேண்டியவன். கண்டிக்கப்படவும்
வேண்டியவன். உடம்பு அழியுந்தன்மையது
என்பதை உணர்ந்து அதை ஒதுக்கி -
நின்னையே போற்றிப் பணியும் பெரியோர்களைக்
கண்டும் நான் சாப்பிட்டு, உடுத்துத் திரிகிறேனே
இதுவா வாழ்க்கை என் இழி செயலை என்
சொல்வது. அப்படி வாழ்பவர்க்கும் எனக்கும்
என்ன வித்தியாசம், எனத் தன் பிழைக்குக்
குழைகின்றார் குருந்தின் கீழ் உபதேசதம்
பெற்ற திருவாதவூரடிகள். மணிமொழியார்
தன்னைக் குறைத்துப் பார்த்துத் தன்னையழியும்
வழியில் இவ்வண்ணம் உரைத்து எமக்கும்

உணர்த்துகிறார். காலமெல்லாம் திருவாசகம்
முற்றோதுகிறோமே. ஒருபாடலை உணர்ந்
தோமா. உணர்வுக்குரியது திருவாசகம். இந்த
உணர்வை நம்மாழ்வார் வெகு இலாவகமாக
எடுத்துப் பேசுகின்றார்.

உணர்ந் குணர்ந் திழிந்தகன் றயர்ந்துரு
வியந்தவீந் நிலைமை

உணர்ந் குணர்ந் குணர்லும் கிறைநிலை
யுணர்வார் துயிர்காள்,

உணர்ந் குணர்ந் குரைத்குரைத் தரிய
ஏர எனன்று மிவரை

உணர்ந் குணர்ந்துரைத்குரைத் திறைஞ்சுமின்
மனப்பட்ட தொன்றே

திருவாய் மொழி 1 : 3 : 6

(பகவானின் நாமங்களைப் பலமுறை
சொல்லுங்கள்)

ஓன்றெனப் பலவென அறிவரும்
வடிவினுள் நின்ற

நன் றெழில் நாரணன் நான்முகன்
அர எனன்னு மிவரை

ஓன்றநும் மனத்குவைத் துள்ளிலும்
மிருபசை யறுத்து

நன்றென நலஞ்செய்வ தவளீடை
நம்முடை நாளே

மேலது 1 : 3 : 7

(மும்மூர்த்திகளையும் கருத்தில் இருத்துக)

இவ்வணம் நேரிய சீரிய பாதையில் நம்மை
நெறிப்படுத்தி இறைநிலை எய்துவதே நம் இறுதி
இலக்காகும். அரைத்த மாவை அரைத்தும்
உமிகுற்றியும் கைசலியாமல் வாழ
இத்திருவாசகம் காட்டும் நாய்ப் பிரயோகம்
எம் மை நாம் உரைத்துப் பார்க்கவே
எழுந் தனவாம். இனி நாய் பற்றிவரும்
தொடர்களை மனம் கொள்வோம்.

1 நாயிற் கடையாய்க் கடந்த அடியேற்குத்
தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவவனே

சிவபுராணம் (60 -6)

2 நாயினேனை நலமல் தலீலையுள்

கோலமார்தரு பொதுவினில் வருகளன

கீர்த்தித்திரு அகவல் 127 -128

3. சூழ்த்துமது கரம் முரலுந் தாரோயை
நாயடியேன்
பாழ்த்த பீறப்பறுத்திடுவான் யானுமுனைப்
பரவுவனே
திருச்சதகம் 16
மதுகரம் - வண்டு, தேனீ, முரலும் -
இசைக்கும், தார் - மாலை, பரவுதல் -
வணங்குதல் - பாடிப்பரவல்
4. ஆயநான் மறையவனும் நீயே யாதல்
அறிந்தியான் யாவரினுங் கடையனாய
நாயினேன் முதலையும் நோக்கக்கண்டு
மேலது 23
5. நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத்துள்ளே
நாயினுக்குத் தவிசிட்டு நாயினேற்கே
காட்டாதன வெல்லாங்காட்டிப் பின்னுங்
மேலது 28
6. நாயிலாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும்
என்னை நன்னினரி காட்டி
தாயிலாகிய இன்னராள் புரிந்த என்
தலைவனை நன்கானேன்
மேலது 39
7. பல்வகையான நாய்வகைகள் எல்லா
வற்றிலும்
கீழான என்னை யெனப்பாடும்
செவ்வி கவனத்துக்குரியது. பன்மையிற்
பாடியுள்ளார்.
8. , „ , „ , பெருங்காதல்
உடையார் உடையாய் நின்யாதம் சேரக்
கண்டங்கு ஊர்நாயிற்
கடையனேன் நெஞ்சுருகாதேன்
மேலது 56
- ஊர் நாய் - பலவீட்டு நாய்
9. நாணமில்லா நாயினேன்
நாணம் - வெட்கம்
மேலது 60
10. வேண்டும் நின்கழற்க ணன்பு பொய்ம்மை
தீர்த்து மெய்ம்மையே

ஆண்டு கொண்டு நாயினேன ஆவ
வென்றருளி ந்

மேலது - 74

11. ஏணாணில்லா நாயினேன்
என்கொண்டொழுகேன் எம்மானே
ஏண் - ஆற்றல், நாண் - வெட்கம்

மேலது 84

12. பொறுப்பரன் ரேபிபரி யோர்சிறு
நாய்கள்தம் பொய்யினையே
சிறு - அற்ப நீத்தல் வீண்ணப்பம்

மேலது 6

13. கடலினுள் நாய் நக்கியாங்குன்
கருணைக் கடலின் உள்ளம்
விடலியேனை விடுதிகண்டாய்
நாய்க்கு எங்கேயும் நக்குத் தண்ணீர்தான்
மேல் 13

14. நாயற்ற செல்வம் நயந்தறியா வண்ண
மெல்லாம்
தாயற்று வந்தென்னை ஆண்டு கொண்ட
தேயற்ற செல்வர்க்கே சென்றாதாய் கோத்தும்பி
மேல் 10

தேய் - தேசு, ஒளி

15. நாய்மேல் தவிசிட்டு நன்றாய்ப்
பொருட்படுத்த
தீ மேனீ யானுக்கே சென்றாதாய்
கோத்தும்பி
நாய்க்கு மேலான ஆசனம் கிடைத்தது
போன்று
பொருட்படுத்து - உயர் நிலையழித்து

மேல் 20

16. தாயிற் பெரிதுந்தயவுடைய தம் பெருமான்
நாயிற்கடையநம் மையுமோர்
பொருட்படுத்து

திருப்புவல்லி 3

17. மாதாடுபாகத்தன் உத்தர கோசமஸ்கைத் தாதாடு கொன்றைச் சடையான் அடியாருட் கோதாட்டி நாயேனை மூட் கொண்டு திருப்பொன்னூசல் 6
போது மலர், தாது - மகரந்தம், கோதாட்டி - குற்றம்களைந்து
18. நரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனோ நம்பி இனித்தான் நல்காயே நரிப்பு - கிகழ்ச்சி கோயில் முத்த திருப்பதிகம் 9
19. நாயினேன் உனை நினையவும் மாட்டேன் செத்திலாப்பத்து 7
20. தாதாய் பூவே மூலகுக்கும் தாயே நாயேன் தனையாண்ட பேதாய் பிறவிப் பின்கோர் மருந்தே தாதாய் - தந்தையே, மு - பழைய புணர்ச்சிப்பத்து 9
21. சீட்டனே சீவலோகனே சீறு நாயினூஸ் கடையாய வெம் கட்டனேனையும் மூட் கொள்வான் வந்து காட்டனாய் கழக்குன்றிலே சிட்டன் - சீலம் மிக்கவன், கட்டம் - கஷ்டம் திருக்கழக்குன்றப் பதிகம் 2
22. நாயிற் கடையாம் நாயேனை நயந்து நீயே மூட் கொண்டாய் குழைத்த பத்து 8
23. பொற்றவிச நாய்க்கிழுமாறன்றே நீன் பொன்னருளே திருவேசறவு 5
24. உரியேனல்லேன் உனக்கடிமை உன்னைப் பிரிந்திஸ்கு ஒரு பொழுதும் தாயேன் நாயேன் என்னப்பதிகம் 2
25. நகவே ஞாலத்துள் புகுந்து நாயே யனைய நமை யாண்ட யாத்திரைப் பத்து 2

26. தாயாய் முலையைத் தருவானே தாரா தொழிந்தாற் சவலையாய் நாயேன் கழிந்து போவேனோ ஆனந்தமாலை 5

நாயிற் கடைப் பட்ட நாயேன் என் ஆஞ்சையடிகள் பேசும் நுண் பொருள் காண்போம். நாயே மேற்றவிசிடல், நாய்க்குத் தவிசிடல், நாய் சிவிகை ஏற்றுவித்தல் என்ற பிரயோகங்களின் தொனிப்பொருள் என்ன. நாய் குறைந்த பொருள். சிங்காசனம் உயர்ந்த ஆசனம். நாய் போன்ற எனக்கு இறைவன் உயர்ந்த படித்தரமான ஆசனம் நல்கியது என் தகுதிப் பாடேயென் ற கருதுகோளைச் சட்டாநிற்கும். நாய் தகுதியற்றது. அதன் மேல் தவிசிடல் தவிசக்குக்குறைவாம். ஆக தன்னிழப்போடு, தற்சிறுமையோடு தன்னை ஈசன்பால் வழிப்படுத்திய சுவாமிகளின் செவ்விய பாதையிலே நம்மையும் இட்டுச் சென்று பொன்னடி சேர்வோமாக.

உல்லாச நிராகுல யோகவீதச்
சல்லாப வீநோதனும் நீயலையோ
எல்லாமல் என்னை கிழந்தநலம்
சொல்லாய் முருகா சுரபு பதியே

கந்தரநுழூதி 2

பொழிப்புரை:

முருகப் பெருமானே! பொன்னுலகிற்கும் பூவுலகிற்கும் தலைவரே! இன்பம் உடையவரும் - இல்லாத வரும் சிவயோக மூர்த்தியும், இனிமையாகப் பேசுகின்றவரும் மகிழ்ச்சியைத் தருபவரும் அருள் விளையாடல் களைப் புரிபவரும் நீரேயாதலால், அடியேனுக்கு எனது - யான் என்ற புறப்பற்று அகப்பற்றுக்கள் நீங்க அதனால் உண்டாகும் பேரின்ப நலத்தை உபதேசித்தருள் வீராக!

-கிருபானந்தவாரியார்-

“செய்வதறியாச் சிறுநாயேன்” எனப்பாடியவர் அருள் வாதவூர் “எந்த மார்க்கமும் தோன்றில தென் செய்கேன் ஏன் பிறந்தேனித்துயர் நாட்டிலே” எனப் பாடியிருக்கிறார் பாரதியார் இருவர் மனக்கிடக்கையும் நேயர்கள் ஓப்பிட்டுப் பார்ப்பார்களாக.

பார்வதி தவம்

மாணிக்கத்தியாகராஜா

பண்டிதர் குமாரசவாமி

பரமசிவம் கைலையில் தேவியை நோக்கி இமயமலை அரசனாகிய இமவான் உன்னைக் குழந்தையாக பெற நீண்ட காலமாகத் தவஞ் செய்கின்றான். நீ இமவானுக்கு மகளாகப் பிறந்து நம்மை நோக்கி ஜந்தான்டே தவஞ் செய். உன்னை நாம் வந்து திருமணங் செய்து அருள் புரிவோம். என்று சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

எம்பெருமான் அருள் புரிந்த மாத்திரத்தே தாட்சாயணியின் உடல் காற்றிலே கற்பூரம் கரைவதுபோல் கரைந் து விட்டது. எம்மைப்போல் ஸ்தால சர்ரம் எம்பிராட்டிக்கு இல்லை அவள் ஞானம்பாள். அவனுக்குத் தோல் இல்லை, எலும்பு இல்லை, இரத்தம் இல்லை, மேனி அவ்வளவும் ஞானம்.

அழகுமிக்க இமயமலை வானை முட்டி நிற்கிறது. அம்மலையின் மேல் தேவாமிரதம் போன்று நீருடைய தடாகம் ஒன்று உண்டு. அதற்குப் “பத்மை” என்று பெயர். அத்தடாகத்தில் தான் அம்பிகை தனக்கு மகளாய் தோன்ற வேண்மென்று பர்வதராஜன் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அன்று சந்தியாவந் தனங்கு செய்யத் தடாகத்தில் இறங்கிய இமவான் வானத்தில் பூத்த சூரியனைப் போல் அத்தடகத்தில் ஆயிர இதழ் தாமரைப் பூவொன்றைக் கண்டான். விரிந்த அத்தாமரைப் பூவில் பராசக்தி கண்ணைக் கவரும் கட்டழகுடைய குழந்தையாக மரகத மேனியுடன் அவதாரம் செய்திருப்பதைக் கண்டான்.

எம்பிராட்டி மரகத மேனியுடன் திருவதாரங்

செய்தாரேயன்றி ஒரு பெண் வயிற்றில் பிறக்க வில்லை. உலக மக்களை ஜீவ கோடிகளை எல்லாம் கருவில் சுமக்கும் அன்னையை யார் கருவில் சுமக்க முடியும்?

தெய்வக் குழந்தையைக் கண்ட இமவான் அகிலாண்டகோடி மக்களை ஈன்ற அன்னையாம் கண்ணி, அடியேனை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டுக் குழந்தையாக வந்துள்ளாள் என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். அடியேன் செய்த தவம் இன்று பலித்தது. என்று ஆனந்தக் கூத்தாடிக் கொண்டு அம்பிகையைக் கையில் எடுத்தான். உச்சிமோந்தான். தன் சென்னியில் சேர்த்தபடி அளவில் அடங்கா மகிழ்வோடு தன் பொன் மாளிகை போய்ச் சேர்ந்தான். தன் பிரிய மனையாள் மேனியை அழைத்து “இது எம்பெருமான் கொடுத்த பிரசாதம்” என் பத்தினியார் கையில் கொடுத்தான். மேனையும் அத் தெய்வக் குழந்தையை தொழுது வணங்கினாள். ஆசை பெருக தன் மார்போடு அணைத்தான் அன்பு சுரந்தது போல் பாலும் சுரந் தது. பெண் குழந்தை என்றால் தாய்மார்களுக்கு அதிக சந்தோஷம் தானே. மேனை மிகுந்த மகிழ்ச்சி கொண்டாள். பெண் குழந்தைக்கு வேண்டிய ஆபரணங்களை இட்டு அழகு பார்த்தாள். பொன்னால் செய்யப்பட்ட தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டினாள்.

பருவத ராசனுக்கு மகளாக வந்ததால் எல்லோரும் கூடிக் குழந்தைக்கு “பார்வதி” என்று பெயரிட்டார்கள். அம்மை பார்வதி வளர்ந்து ஜந்து வயதை அடைந்து விட்டாள். ஆலமுண்ட அண்ணலின் ஆணையை நினைந்த குழந்தை இமவானை நோக்கி “அப்பா! மனம் புரிந்து கொள் ஞமாறு மனிகண்டப்

பெருமானை வேண்டித் தவஞ் செய்யப் போகிறேன் எனக்குத் தவச் சாலை அமைத்துக் கொடுங்கள்” எனக் கேட்டாள். மகளே! ஜந்து வயதிலேயா தவஞ் செய்யப் போகிறாய்? தவம் என்றால் சாமானியமானதல் பட்டினி கிடந்து, உடலை வருத்தித் திட ஞானத்துடன் செய்ய வேண்டும். ஜந்து வயதில் இதனைச் செய்ய யாராலும் முடியாது. ஆகவே தவஞ் செய்ய வேண்டு மென்ற எண்ணத்தை மறந்து விடு என்று இமவான் கூறினான். மேனையும் தவஞ் செய்யும் வயது இதுவல்ல வென்று சொல்லித் தடுத்தாள்.

பார்வதியோ, “அப்பா - அம்மா - இந்த உடலையும் உயிரையும் கொடுத்தவர் சிவபெருமான் அந்த ஜயனின் அருளின்றி பிற்ற நம்மைக் காப்பாற்ற முடியாது. உடலையும் உயிரையும் கொடுத்த எம் பெருமானே என்னைக் காப்பாற்றுவார். தடை சொல்லாது விடை தாருங்கள்.” என்றாள்.

தந்தை இமவான் இமாசலத்திற்கு அருகே ஒரு தவச்சாலையை அமைத்துக் கொடுத்தான். பார்வதிக்குத் துணையாக சில கன்னியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர்.

குழந்தை பார் வதி யோ மனமொழி மெய்களால் சிவ சிவ என்று இறைவனை தியானித்தபடி தவத்தில் இருந்தாள்.

ஞானிகள் செய்யும் காரியங்கள் எல்லாம் உலக ஷேமத்துக்காகவேயமையும் தேவி செய்த தவம் ஜயனை அடைந்து மணம் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற சுயநலத்தோடு அமைந்ததல்ல. தேவர் சிறை மீட்டு அருள் புரிவதற்கே குரமர்ப் பெருமானைத் தந்து அரக்கரை அழித்து அருள் புரிவதற்கே என்ற உண்மை உணர்ப்பட வேண்டும். தேவர் தவமே பார்வதி கல்யாணம்.

தவத்தில் இருக்கும் பார்வதி தேவியைப் பார்ப்பதற்குக் கிழ அந்தணர் ஒருவர் தவச் சாலைக்குச் செல்கிறார். அங்கே நின்ற பெண்களிடம் “தவம் செய்யும் பார்வதியைப் பார்ப்பதற்கு வந்துள்ளேன்” என்றார். அவரைப் பார்வதி தவம் செய்யும் இடத்திற்கு கூட்டிச் சென்றனர். பார்வதி கிழப் பிராமணரின் அழகிய சிவ வேடத்தைக் கண்டு பக்தியுடன் வழிபாடு இயற்றித் தோழி விஜயை இட்ட ஆசனத்தில் அமரச் செய்தார்.

கிழ வேதியர் அன்புடன் பார்வதியைப் பார்த்து உன் அழகைக் கெடுத்துக் கொண்டும் உடலை வாட்டிக் கொண்டும் யாரைக் குறித்து மாதவம் செய்கின்றாய் பெண்ணே? எனக் கேட்டார். பெண்கள் புருஷன் பெயரைச் சொல்லக் கூடாது. என்ற நிலையில் தோழி விஜயை நோக்க அவனும் சுவாமி பரமேஸ்வரரைக் குறித்து இவர்கள் தவம் செய் கிறார் கள் என்றாள். விஜயை சொல்லியதைக் கேட்ட கிழவர் வயிறு குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்தார்.

சுவாமி! ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்? என்று பார்வதி கேட்டார். “பெண்ணே பார்வதி! மாலும் அயனும் காண முடியாத அந்தக் கடவுள் உன் தவத்திற்கு இரங்கி வருவாரா?” வீணாக உடல் நலத்தையும் கட்டமூகையும் பாழாக்கிக் கொண்டு தவம் செய்ய வேண்டாம். உன்னால் சிவ பெருமானைக் காண முடியாது” என்றார் கிழப் பிராமணர்.

அந்தணரின் பேச்சு எம் பிராட்டிக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கியது. “அயனும் மாலும் போல் அகந்தைக்கு அடிமைப்பட்டவளா யான்? பெரியவரே! தங் கணுக்கு வயதுதான் முதிர்ந்ததே தவிர அறிவு முதிர்ச்சி பெற வில்லை. நான் செய்யும் இத்தவத்தால் சிவபெருமானை அடையமுடியாதென்றால்

விரதத்தைத் தீவிரப்படுத்துவேன். இறக்கும் வரை பெருமானைக் காணும் வரை தவத்தை விடப் போவதில்லை” என்றாள். இதனை கசசியப்பர் பாடி

விலாதுறை பகவன் என் வேட்கையைமுடிவிலா விடுவனைன்னிலும் தவத்தினை விடுவேனோ? மிக விண்ணம் கடிய நோன்பினை அளப்பிள செய்துயிர் கழப்பேன் நான்

நெடிது முத்தலின் மயங்கினை பித்தனோ நீயென்றாள் என்கிறார்.

அம்பிகை அந்தனரை மேலும் பார்த்துப் “பெரியவரே, இனித் தண்ணீருமருந்தாமல் தவம் செய்வேன். ஒற்றைக் காலில் நின்று தவஞ் செய்வேன். பஞ்சாக்கினியின் நடுநின்று தவம் செய்வேன். ஆயிரமாயிரம் பிறப்புக்கள் எடுத்து தவம் செய்வேன்.” என்றாள்.

“பெண்ணே, அது சரி பரமேஸ்வரனை நோக்கித் தவம் செய்கிறாயே என்ன வரம் கேட்கப் போகிறாய்” என்று பிராமணர் திரும்பக் கேட்டார். “திருமணம்” என்று வெட்கத்துடன் கூறினாள் அம்பிகை. “பைத்தியகாரப் பெண்” என்று ஏனானமாகச் சிரித்தார் அந்தனர். பெண்ணே! திருமணம் புரிவதற்கு நல்ல மாப்பிள்ளையைத் தேர்ந்தெடுத்தாய். வேலை இடுகாட்டில்; பரிவாரம் பூதகணங்கள்; ஆடை புலித்தோல்; ஆபரணம் பாம்பும், எலும்பும்; உண்ணும் பாத்திரம்; மண்டையோடு, உணவோ ஆலகால விஷம். இப்படிப்பட்டவரையா மாப்பிள்ளையாகத் தேர்ந்தெடுத்தாய்?” என்று கூறினார். இந்த அபசார வார்த்தைகளைப் பொறுக்கமுடியாத பார்வதியார் “பெரியவரே! சிவ சின்னங்கள் அணிந்திருக்கிறீர் இது பொய் வேடமே உம் மோடு பேசுவது பிழை. இவ்விடத்தை விட்டுப் போய் விடும் என்றாள். கிழவரா போவார் முன்னிலும் பார்க்கக் கொடிய

வார்த்தைகளைக் கூறினார். பெண்ணே! நான் உன்னில் மோகங் கொண்டு வேத விதிப்படி உன்னை விவாகஞ் செய்யவே இங்கு வந்தேன்” என்றார். இதனைக் கேட்ட அம்மை இரு செவிகளையும் பொத்திக் கொண்டு தாமே வெளியேறினார். இறைவனும் அம்மையைப் பின் தொடர்ந்தார். ரிஷப வாகனத்தில் காட்சி தந்து தம்மை வெளிப்படுத்தினார். நாளை வேத விதிப்படி மணஞ் செய்து கொள்ள வருவோம் எனச் சொல்லி மறைந்தருளினார். தோழிகள் மூலம் நாளை விவாகம் என்பதைத் தெரிந்த மலையரசன் மறைப்படி பந்தல்கள் அமைத்து வேத ஒழுங்கின் படி தேவர்கள், மறையேயார் சூழ பிரமன் குருவாக இருந்து அம்மை அப்பருக்கு விவாகத்தை நடைமுறைப் படுத்தினான்.

சாமாளிய மனிதர்கள் இயற்கை வேகங்களை விலங்குபோல் வெறித்துத் திரிய விடாமல் தர்ம சாத்திர வழிப்படி கட்டுப்பாட்டில் அடக்கி வாழுத் திருமண வாழ்வே உபாயம். அவ்வாறு மனிதர் செம்மையான வாழ்வு வாழ வேண்டுமென்று காட்டவே எம் பெருமான் அம்மையைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டார். என்று உணர்தல் வேண்டும்.

★ எந்த வீட்டில் பெண்கள் கண்ணீர் சீந்தாமல் சந்தோஷமாக இருக்கின்றார்களோ அந்த திடத்தில் எல்லா தெய்வங்களும் இருக்கின்றன. பெண்களும் அழக்கூடாது. பெண்களை அழவைக்கவும் கூடாது என்பதில் குடும்பஸ்தன் அக்கறை கொள்ள வேண்டும்.

★ எவ்வளவுக்கு அதிகமாக அன்பை நீங்கள் கொடுக்கின்றீர்களோ அவ்வளவுக்கு நீங்கள் பெறுவீர்கள். நீங்கள் அதிகளவு அன்பை வைத்திருக்கும் போது இலகுவாகக் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

திருவள்ளுவர்

ஸ்ரீமதி குமாரசாமி

பல மொழிகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அறநூலென அறிந்தோரால் பாராட்டப்படும் திருக்குறள் கடைச் சங்ககாலத்ததாகும். இதனைத் திருவள்ளுவர் பெருந் தகையாத்துள்ளார். இவர் தமிழ் நாட்டிலுள்ள மௌலாப்புரில் வாழ்ந்தவர் என்றும் இயற்நூல் மதுரைப் போன்ற பெயர்களையும் அறிகிறோம். இந்த நூல் மூன்று பிரிவினைக் கொண்டது. அறத்துப்பால், பொருட்பால், இன்பத்துப்பால் என்றாகும். இதில் 133 அதிகாரமுண்டு. ஒவ்வொன்றிற்கும் 10 பாடல்களாக 1330 குற்பாக்களுமுண்டு.

அவ்வற நூலினை அவர் யாத்ததற்கு காரணம் மனிதன் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் நெறியினை அறிமுகப்படுத்துவதற் கேயாகும். உலகில் வாழும் பல்வகைப்பட்ட மனிதரும் தொழில் புரிவவரும் ஏற்றுப் பின் பற்றக் கூடிய வகையில் இதனை ஆக்கியிருக்கின்றார்.

திருவள்ளுவர் ஒரு சமயத்தைப் பின்பற்றுவதாக இருந்த போதிலும் மேலான ஒரு சக்தி உண்டு என்பதை நம்பியமையினாலேயே தனது நூலின் ஆரம்பத்தில் “அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி பகவன் முதற்றே உலகு” என ஆதிபகவன் பெயரோடு அச்சக்தியை தொடர்பு படுத்தியே பாடுகிறார். எத்துணை கல்வியறிவைப் பெற்றவராக இருந்தாலும் தெய்வ நம்பிக்கை உள்ளவனாக இராவிடில் பயனற்றதாகும் என்பதையும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார். வள்ளுவர் தாம் எதிர்பார்க்கும் ஒரு அற உலகு எவ்வாறு அமைய வேண்டுமென கற்பனை செய்து தனது குறளிலே பிரதிபலிக்க வைக்கின்றார். முதற்கண் அறத்திற்கும் பெருமதிப்புக் கொடுக்கின்றார். சகலரும் ஏற்று நடக்கக்கூடியதாக அவரவருக்கு ஏற்றவாறு ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் அதுவே சிறந்தது என

பொருள் பட யாத்துள்ளார். இதனால் எவன் எவன் எப்பகுதியை விரும்புகின்றானோ அவனவன் விருப்பிற்கமையை அதுவே மேலாது எனக் கூறி யாவரும் அந்நாலை அங்கீரிக்க வைக்கின்றார்.

அறத்துப்பாலில் மக்கள் கைக் கொள்ள வேண்டிய அறநிலையைப் பற்றி பேசுகின்றார். இல்லறம் துறவறம் இரண்டினையும் விதந்து பேசுபவர் துறவறத் தின் மேன் மையை கூறிப் போந்து “மழித் தலும் நித் தலும் வேண்டாதுலகம் பழித்த தொழித்து விடின் எனக் கூறி இல்லறத் தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார்.

இல்லறவான் என்பான் இயல்புடைய மூவருக்கும் நல்லாற்றில் நின்ற துணை எனவும். தென்புலத்தார் தெய்வம் விடுத்து ஒக்கல் தான் என்ற ஜம்புலத்தால் ஒங்கும் நிலை எனக் கூறி இல்லறக்கையைச் சிறப்பித்து கூறும்மிடத்து தானே வாழ்ந்து காட்டியுள்ளார். இல்லறவாழ்வில் இருந்து கொண்டே அறம் செய்து கொள்பவன் “வையத் து வாழ் வாங்கு வாழ் வான் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.” என்று விளக்கி, தெய்வம் பேணுதல், அறம் பேணுதல், பிதிர் பேணுதல் எனும் பண்பியல்புகளை புலப்படுத்துகிறார். இன் சொல் பேசுதல் வேண்டும், கற்பு நெறியில் வாழ வேண்டும், நன்மக்களைப் பெறுதல் வேண்டும், அருளோடு இணைந்து கொள்ள வேண்டும், பொய் பேசக்கூடாது, களாவு எடுக்கக்கூடாது என்ற நற்பன்பு விதிகளை நல்ல உதாரணங்கள் மூலமும் உணர்வு ஊட்டக் கூடிய முறையிலும் அமைத்திருக்கின்றார்.

வள்ளுவர் மிகுந்த மென்மையான உள்ளம் படைத்தவர் உயிர்களிடத்து அன்பு வைத்தவர். இதனால் உயிரைக் கொல்லாது இருப்பது

மேலான அறமென விளக்க வந்தவர். ‘கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி எல்லா உயிரும் தொழும்’ எனும் பேறு கொல்லாமலும் ஊனை உண்ணாது விடுபவன் இறைத் தன் மை பெற்றவன் என்பதை சொல்லாமற் சொல்லுகின்றார். அத்துடன் ஆத்மீக உணர்வு பெற வேண்டுமானால் உணர்வு சாத்விகத் தன்மை பொருந்தியதாக இருத்தல் அவசியம் என்பதனை உணருகிறார். அவ்வாறு காத்வீக நிலையைப் பெறுவதற்கு இரக்கம், பரிவு, சாந்தம், ஆகிய உணர்வுகள் ஏற்படும் எனக் கூறுகிறார். “தன் னான் பெருக்கற்குத் தான் பிறதூண் உண்பானுக்கு எங்கனும் ஆளும் அருள்” என்று வினவி அவ்வுணை உண்ணாது விருத்தல் மேலானது. என விளக்குகின்றார்.

கல்வியறிவுள்ளவனாக இருத்தல் ஒருவனுக்கு நல்ல வாழ்வினை நடத்துவதற்கு ஏதுவாகின்ற தென்பதை உணர்ந்தவர் அக்கல் வியை ஜயந்திரிபு அறக் கற்றவின் அவசியத்தையும் புகட்டுகிறார். கற்றால் மட்டும் போதாது கற்றறிந்த நல் லனவற்றை வாழ் வில் பிரயோகித்தல் அவசியம் என்பதை “கற்றபின் நிற்க அதற்குத் தக” என்று படித்தவருக்குரிய மரியாதைப் பண்பினையும், மனிதமேம்பாட்டு நிலை பற்றியும் விளக்குகின்றார்.

வாழ்வில் என்றும் பணிவுடமை ஒருவனைப் பெரியவனாக்குகிறது என்பதனை அவர் அறிந்திருக்கின்றார். சினத்தைக் காத்து பொறுமை, அழுக்காறு, உட்பகை, குது, கூடா நட்பு, கயமை ஆகிய கொடிய மனப் பாங்குகளை வெறுத்து ஒதுக்கி அன்புள்ளவராய், பண்பு மிக்கவராய் வாழ்தலின் மேம்பாட்டைப் புகழுகிறார்.

‘நயனொடுநன்றி புரிந்த பயனுடையார் பணிவு பாராட்டு உலகு’ என்றார்.

வள்ளுவர் சமூக நோக்கு உடையவர் தான் வயிராற உண்டால் மட்டும் போதாது மனிதன் பசித்தவன் பசி ஆற்றுதல் மிகவும் உணரந்த பண்பு. எனக் சொல்லி வைக்கின்றார். அவ்வாறு ‘செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து காத்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத்தவற்கு’ என்பதில் அறம் பொருள் இன்பம் வீடாகிய நிலை பற்றியும் பல இடங்களில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

என்றும் நாம் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம், மக்கள் பால் நன்றியடையவராக இருக்க வேண்டுமென்ற நற்பழக்கத்தை வலியுறுத்துகின்றார். என்னர் கொன்றார்க்கும் உயவுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்திரி கொன்ற மகற்கு” என்று அழகாகக் கூறுகின்றார். ஒழுக்கமுடைமையை மேம்படுத்திக் கூறுபவர் கற்பு நெறியின் தாற்பரியத்தை பெண்ணுக்கு மட்டுமல்ல ஆன் களுக்கும் பிறறில் விளையாமை எனும் தொகுப்பில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். தானும் நெறி தவறாது வாழ்ந்து தன் மனையாட்டி வாசகியின் கற்பின் மேன் நிலையையும் கண்டு மகிழ்கின்றார்.

பிறன் மனை நோக்காத பேராண்மை காண்றோருக்கு அறன் ஒன்றே ஆன்ற ஒழுக்கு” என்கிறார்.

ஆன்மாக்களுக்கு மட்டுமல்ல, பெண்களுக்கு மட்டுமல்ல பல தொழில் புரியும் தொழிலாளருக்கு மட்டுமல்ல அரசர் களுக்கும் பல்விதமான அறிவுறுத்தல்களையும் நாட்டுப் பரிபாலன விடயங்கள் பற்றியும் விளக்கியுள்ளார்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர் ஊழ வினை பற்றிய ஆணித்தரமான நம்பிக்கை எமது இந்துமத கொள்கைகளைப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆணவம் கனமம் மாயை மூன்றினாலும் மொத்துண்டு ஆற்றும் செயல்களின் வினை விலக “ஊழிற் பெருவலி யாவுள்? மற்றெற்று சூழிலதும் தான் முற்துறும்” என்று அதன் வலிமையைக் கூறி நல்லாழ் பெருகுவதற்கும் மறுபிறவியில் இன்பம் கிடைக்க வேண்டுமானால் நல் லதையே செய்தல் வேண்டுமென்று கூறகிறார்.

மொத்தத்தில் வள்ளுவப் பெருந்தகை எத்தகைய அரிய நற்பண்புகள் அறிவுரை கூறும் நல்லாற்றல்கள் தீர்க்க தரிசனம் கொண்டவர் என்பது விளங்குகிறது.

கால சம்ஹௌர முந்தீ

இறைவன் பேர், ஊர் அற்றவன். குணம், குறியும், உருவும் அற்றவன். ஆன்மாக்களிடம் பூண்ட அன்பினால் உருவங்களிற் காட்சியிலித் தருஞுகின்றான். இல்லவருவங்கள் கருணை வடிவுள்ளவை. இறைவன் கொண்ட பயங்கர உருவங்களும் உண்டு. தவறிமழுக்கும் தீயோரை ஒறுத்து நல்வழிப்படுத்த அவன் பயங்கரத் தோற்றும் பெற்ற வேளைகள் பல. இவ்விருவகைத் தோற்றங்களுமே இவன் பெருமையினைக் காட்டுகின்றன. இவனுக்கெனச் சிறப்பாக உரிய ஆக்கல், அழித்தல், அருளால், மறைத்தல், நிறுத்தல் என்னும் ஜம்பெருந் தொழில் களை நிகழ்த்தி நிற்றலையே இத்தோற்றங்கள் 64 கோணங்களில் நின்று படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இவன் புரியும் ஜந் தொழிலையும் தெளிவாகவும், இலகுவாகவும், மட்டுமன்றி ஒருங்கே வைத்தும் காட்டுவது நடராசவடிவம்.

இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் உள்ள தேவாலயங்களில் காணப்படும் திருவருவங்கள் வழிபாட்டிற்காக நிறுவப்பட்டுள்ளன. சிவவிங்கம் இலங்கோற்பவர், சந்திரசேகரன், சோமாஸ் கந்தர், பைரவர், வீரபத்திரர், நிருத்தமுர்த்தி, தட்சிணாமூர்த்தி, பிக்ஷாடனமூர்த்தி என்ற ஒன்பதுமாகும். இவற்றைவிட இன்னும் சில திருவருவங்கள் பற்றியறிவதும் இன்றியமையாதது. இத்திருவருவங்கள் குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்பட்டவை.

எட்டுச் சந்தர்ப்பங்களில் இறைவன் தேவர்களதும், மக்களதும் துயர்களைய வேண்டிப் பெருஞ் செயல்களை நிகழ்த்தி இவர்களுக்குப் பெரும் நன்மை புரிந்த வரலாறு புராணங்களின் வாயிலாக இடம் பெற்றுள்ளது.

“பிரமன் தலை கொய்தது, அந்தகன் என்னும் அரக்கனை அழித்தது, அவனால் தேவர்கள் இடர்படாதவாறு, அருள் பாலித்தது. முப்புரங்களை எரித்தது, தக்கன் யாகத்தை தடுத்தது, சலந் தரனைச் சங்கரித்தது. கஜாகரனை மாய்த்துக் கரியுரி போர்த்தது. காமனைக் காய்ந்தது. ‘காலனைக் காலால்

உதைத்தது என்பன இவ்வரும் பெரும் நிகழ்ச்சிகள். இவை அட்ட வீரட்டச்செயல்கள் எனப்படுவன. இப்பெரும் நிகழ்ச்சிகளில் இறைவன் கொண்ட இக் கோலங்களில் அவனைச் சித்தரிக்கும் உருவங்கள் முறையே பிரம் சிரச்சேதமூர்த்தி, ஜலந்தராரி, கஜாரி, காமாரி, யமசம் ஹாரமூர்த்தி எனப்பெயர் பெறுவன. தென்னிந்தியாவில் எட்டுத் தலங்களில் இந்நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்த இடங்களாகக் கொள்ளப்படுவன. இங்கு இம்மூர்த்திகள் சிறப்புற அமைந்து விளங்குவன.

உலகம் துன்பம் நிறைந்தது. “துயர் இலங்கும் உலகு” என்பது திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம் “இன்னாது அம்ம இவ்வுலகம்” என்பது புறநாநாறு. இங்ஙனமே துன்பம் நிறைந்த உலகியல் வாழ்க்கையில் நாம் எய்தும் துன்பங்கள் எல்லாவற்றிலும் பெரிதும் அஞ்சத்தக்கதும், மிகவும் கொடியதுமாக இருப்பது இறப்புத் துன்பமேயாகும். பிறப்புத் துன்பத்தினைவிட இறப்புத் துன்பமானது எத்தனையோ மடங்கு மிகவும் கொடுமையானது என் நூல்கள் கூறுகின்றன. இறப்புத்துன்பம் ஒன் று உண்டு என்பதை யாவரும் அவ்வப்போது நினைந்து உணர்ந்து நடந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். மிகப் பெரிய ஞானிகளும் கூட இறப்பதை நினைத்து அஞ்சி இரங்குகின்றனர்.

‘இறப்பொடு பிறப்பையுள்ளே என்னினால்

வெந்துசூபு பக்ஸ் எனும்,
குயில் உறாது கிருவிழியும், கிரவ பகலாய்ச்
செந் தழலிலில்
மெழுகானது அங்கம், கிலை என்கொலோ

எனத் தாயுமான சுவாமிகள் அருளிச் செய்துள்ளார்.

“தோற்றும் உண்டேல் மரணம் உண்டு” என்பர் சுந்தரர். “பிறந்தவர் இறத்தலும், இறந்தவர் பிறத் தலும் புதுவது அன்று” என் பது சிலப்பதிகாரம்.

(மிகுதி அடுத்த இதழில் ...)

தமிழ்ப்பல்ளை

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி.....)

ஆறுமுக நாவலர்

12. கல்விக்குப் பயன் அறிவும், அறிவுக்குப் பயன் ஒழுக்கமுமாம். ஆதலால் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் சிவநிந்தை, குரு நிந்தை, சிவனடியார் நிந்தை, வேதாகம நிந்தை, சிவத்திரவியங் கவர்தல், கொலை, களவு, புலாலுணை, கள்ளாருந்தல், பிறர்மனை விழைதல், வரைவின் மகளிர் விழைதல், பொய், அழுக்காறு, புறங்கூறல், செய்ந்நன்றி மறத்தல் முதலாகிய பாவங்களை ஒழித்து, சிவத்தியானம், சந்தியாவந்தனம், பஞ்சாக்ஷர செபம், சிவபூசை, தமிழ்வேத பாராயணம், சிவாலய சேவை, மாகேசரபூசை, தீக்ஷாகுரு வித்தியாகுரு தந்தை தாய் தமையன் முதலிய பெரியோர்களை வழிபடுதல், இரக்கம், பொறை, அடக்கம் முதலாகிய புண்ணியங்களையுடையராய் ஒழுகுக.
13. இருமையின்பத்துக்கும் துணைக் காரணமாகிய பொருளை, பிறவுயிர்களுக்குச் சிறிதாயினுங் கேடு பயவாத நல்வழியாலே, ஈட்டுக.
14. நித்திய கருமத்துக்கும் பொருளிட்டுதலுக்கும் உரிய காலம் அல்லாத மற்றுக் காலமெல்லாம், சிறிதும் வீண்பாமல், புண்ணிய நால்களை ஆராய்தலிலும், நன் மாணாக்கர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தலிலும், பலருக்குப் பயன்படும் நால்களையேனும் உரைகளையேனும் செய்தலிலும் போக்குக.
15. இவ்வாறே கல்வியறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்து விளங்கும் பரிபக்குவர்கள், சற்குருவை அடைந்து நிருவாண தீக்கூ பெற்றுக் கொண்டு ஞானசாத்திரங்களாகிய (1) திருவுந்தியார், (2) உண்மை விளக்கம், (7) சிவப்பிரகாசம், (8) திருவருடபயன், (9) வினாவெண்பா, (10) போற்றிப் ப.நொடை, (11) கொடிக்கவி, (12) நெஞ்கவிடுதாது, (13) உண்மைநெறி விளக்கம், (14) சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் சைவ சித்தாந்த நால்களை உரையுடனே விதிப்படி சிரத்தையோடுங் கற்றறிந்து கொண்டு, இச்சாத்திரங்களின் அனுபவப் பயனாய் உள்ள தோத்திர வடிவமாகிய மேற் கூறப்பட்ட தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு என்னும் அருட்பாக்களின் உண்மைப் பொருளைச் சிவனது திருவருள் காட்டக் கண்டு, நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், நடந்தாலும், நெஞ்சு நெக்குருக, கண்ணீர் வார, மெய்ம்யிர் சிலிப்ப, சிறிதும் மறவாது அச்சிவனது திருவடிக்கீழ்த் தூங்கும் உண்மை நிலையைப் பெற்று வாழக்.

**'கற்க கச்டறக் கற்பவை கற்றின்
நிர்க வகும்குத் தக'**

**'நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்துநனை
என்றஞ் செவ்றா ஏனை'**

**'நின்று மிருந்துங் கிடந்து நடந்துநனை
என்றஞ் செவ்றா ஏனை'**

வைணவசமயிகள் மேற் கூறப்படவற்றுள் சமய நால்களொழுத்து ஒழிந்தனவற்றையும் தங்கள் சமயசித்தாந்த தங்கள் சமயசித்தாந்தங்களையும் கற்றறிந்து அவைகளின் விதிப்படி ஒழுகுக. தமிழ் கற்றவர்களை நடுவு நிலைமையின் வழுவாது பரீகூ செய்து அதில் வல்லவர்களை நன்கு மதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு அவரவர் தகுதிக்கேற்ற பெயரும் சின்னமும் கொடுக்கும் சபையார் இக்காலத்தில் இல்லாமையால் தமிழ்க் கல்வியில் வல்லவர்களும் வல்லவர்களல்லாதவர்களும் ஓப்ப மதிக்கப்படுகிறார்கள். அதனால், நமது தேசத்தாருக்குத் தமிழ்க் கல்வியில் விருப்பமும் முயற்சியும் சிறிதாயினும் இலவாயின. பண்டு தொட்டுக் கல்வியிற் சிறப்புறு விளங்கும் மகிமை பொருந்திய மடாதிபதிகள் பெருங்கருணை கூர்ந்து, காலந்தோறும் தமிழ் கற்றவர்களுள் தங்கள் சந்திதானத்துக்கு விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டவர்களைப் பரீகூ செய்து, வல்லவர்களை நன்கு மதிக் கப் பட்டவர் களுக்கு அவரவர் தகுதிக் கேற்ற பெயரும் சின் னமுங் கொடுத்தருஞ்வார்களாயின், எம் மொழியினும் இனிய நமது தமிழ்மொழி மிக வளர்ந்தோங்குமே.

சந்தேகம் தெளிதல்

பதில்கள் : தெய்வத்திரு. திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்.

கேள்வி : “கொன்றார் பாவம் தின்றா ரோடு” என்று கசாப்புக் கடைக்காரர் சொல்லுகின்றார், “தின்றார் பாவம் கொன்றா ரோடு” என்று புலால் உண்பவர் கூறுகின்றார். இதில் எது சரி? இதன் மூலம் இருசாராருமே பாவத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளப் பார்க்கின்றார்களா?

பதில் : ‘கொன்றால் பாவம் தின்றால் தீரும்,’ என்ற பழமொழிக்கு மற்றவர்கள் சொல்லுகின்ற பொருள் பிழையானது. கொல்லுகின்றவன், விலை கொடுத்து வாங்கித் தின்பவனுக்காகவே செய்கின்றான். ஆகவே, அப்பாவம் முழுவதும் அவனையே சேராது.

தினற்பொருட்டால் கொள்ளாது உலகெனின் யாரும்

விலைப்பொருட்டால் ஊன்தருவார் கில். - குறள்

ஆகவே, உயிர்களைக் கொன்ற பாவம், தின்பதனால் போகும் என்பது ஒரு சிறிதும் பொருந்தாது . ஒரு சிலர், நான் கொல்வதில்லை. ‘கடையிலிருந்து வாங்கித் தின்கின்றேன்’ என்பார்கள். இதுவும் பிழையான கருத்தாகும். வாங்குவோர் பொருட்டே அவன் கொல்கின்றான். திருவள்ளுவர் கொல்லாமை என்று ஒர் அதிகாரமும் கூறியிருக்கின்றார்.

‘கொல்லாமல், கொன்றதைத் தின்னாமல், குத்திரம் கோள்களாவ கல்லாமல்..

இவ்வாறு எத்தனைப் பிரகாரங்களாகப் பார்த்தாலும் ஊன் என்பது பெரிய பாவமாகும்.

கங்கையில் படிந்திட் டாலும் கடவுளைப் பூசீத் தாலும்
சங்கையில் லாத ஞான சாத்திரம் உணர்ந்திட் டாலும்
மங்குபோல் கோடி தானம் வள்ளலாய் வழங்கிட் டாலும்
பொங்குறு புலால்பு சீபோன் போய்ந்ரகு அடைவன் அன்றே!

- வள்ளலார் -

உண்ணாமை உள்ளது உயிர்நிலை ஊனுண்ண

அண்ணாத்தல் செய்யாது அளறு,

- குறள் -

இனி, கொன்றால் பாவம் தின்றால் போகும் என்பதற்குச் சரியான உரை கீழ்வருமாறு; புலால் உண்டவர்களையம்படர்கள் நரகத்தில் நிறுத்தி அவர்கள் உடல் தசையை அறுத்து அவர்கள் வாயில் வைத்து ஊட்டுவார்கள். அதை உண்டால்தான் அவர்கள் கொன்ற பாவம் போகும். இந்தக் கருத்தை அருணகிரிநாதர், ‘புவனத்தொரு..’ என்று தொடங்குகின்ற திருச்சிராப்பள்ளித் திருப்புகழில் ‘இறைச்சி அறுத்து அயில்வித்து,’ என்று குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எனவே, கொன்ற பாவம் தன் உடம்பைத் தானே தின்றால் தான் போகும்.

நெகாவிந் கொள்வதற்கு

பார்த்திய
பங்குனி

01.	15.03.2006	துறன்	மாதமிழப்பி
04.	18.03.2006	சனி	சங்கடஹர சதுர்த்திவிரதம்
13.	27.03.2006	திங்கள்	காரைக்காலம்மையார் குஞ்சுதச
15.	29.03.2006	துறன்	பிரதோஷ விரதம்
17.	31.03.2006	வெள்ளி	தண்டியாதகள் குஞ்சுதச
18.	01.04.2006	சனி	ஐமாவாதச விரதம்
20.	03.04.2006	திங்கள்	சதுர்த்தி விரதம், கார்த்திகை விரதம்
22.	05.04.2006	துறன்	நேசர் குஞ்சுதச, ஏஷ்டி விரதம்
24.	07.04.2006	வெள்ளி	கணநாதர் குஞ்சுதச
25.	08.04.2006	சனி	ஸ்ரீகார்சவாமி குஞ்சுதச
28.	11.04.2006	செவ்வாய்	பிரதோஷ விரதம், பங்குனி உத்தரம்
30.	13.04.2006	வியாழன்	பூரணை விரதம்

நூற்பு

எந்த வரும் சத்தை மாத கிடம் சைவநீதை
 பத்தாவது ஆண்டு மலராக மலைவள்ளது.
 இம்மலை அலங்கர்த்தத்தக் குத்தகைளைச்
 சைவச் சான்றோர்கள், வாசகர்கள், அம்மான்கள்டம்
 இருந்து எத்ரபார்க்கண்டோம்.

புத்தக வீற்பானை

■ திருவாதவழகள் புராணம் (ம.க. வேற்பிள்ளை அவர்களின் விருத்தியட்டன்)	- 550/-	■ நல்லை ஆத்ம யுத்தவர் நற்சரிதம்	- 100/-
■ விதியை வெல்வது எப்படி?	- 50/-	■ சௌவைபோதம் 1ஐம் புத்தகம்	- 75/-
■ திருவாசகம்	- 100/-	■ சௌவைபோதம் 2ஐம் புத்தகம்	- 75/-
■ Understanding Saiva Siddhanta Philosophy	100/-	■ சௌவை மக்துவம்	- 75/-
■ And Outline of Saivism	150/-	■ சௌவைசாய சாரம்	- 75/-
■ சௌவைதை சுறியுங்கள்	200/-	■ கந்தியுராஜ விளக்கம்	150/-
■ சிவாராணம் விளக்கவுரை	50/-	■ சிவஞான போதம் குந்தத்தரையும் (ஒரு கிறிஸ்தவ ஆய்வாளருக்கான மறுப்புரையும்)	100/-
■ வள்ளுவும் வழங்கும் தமிழ் தத்துவம்	150/-	■ சுமிருச்சியியம் வெருமானுடை திரும்பொரு வழவும்	75/-
■ உறவுமிகு சௌவையம் உடன்பாற்ற வீழ்யாடு (பிற அறிஞரின் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)	50/-	■ சௌவைசாய எந்தி (மூலமும் உரையும்)	275/-
■ தத்துவ உலகில் தடம் பதித்த பண்டிதர் யு. கந்தையா	75/-	■ சித்தாந்த விளக்கிற சௌவைக்கிரியைகள்	175/-
■ சுமுத்து சித்த சிரோமனிகள்	75/-	■ முப்பாருள் விளக்கம்	275/-
		■ திருவாசகத் தேந் துளிகள்	114/-

அங்கீர்ண வீற்பளைக்கு உண்டு

கிடைக்கும் இடம் :

ஸ்ரீ சௌ அச்சகம்

இல.195, ஆட்டுப்பட்டித் தெரு, கொழும்பு-13.

எங்களிடம்,

ஜம்பொன், வெள்ளி, பஞ்சலோகம் வார்ப்பு வீக்கிரகங்கள், வீட்டுப்பூசைப் பொருட்கள், கலைநயம் மிக்க சீலா விக்கிரகங்கள், கோபுரக்கலசங்கள், பட்டுக்குடைகள், கும்பக் குடைகள், சந்திரவட்ட, புச்சக்கரக் குடைகள், மூலவட்டம், சுருட்டி மகர தோரணம், திரைச் சீலைகள், வெள்ளி, முத்து, கிரீடங்கள், வாக மாலை மற்றும் மின்சார மங்கள வாத்தியங்கள், இந்திய கலைத்தீர்ம் படைத்த குத்து விளக்குகள், வீட்டு அலங்காரப் பொருட்கள் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும்.

கலையாசி

23/1, வீவோனந்த மேடு ,
கொழும்பு - 13. தொ.பே : 2478885

சௌவநீதி மாத திதி பெறுமதி வீரம்

தனிப் பிரதி ரூபா 25.00 ஆண்டொன்றிற்கு ரூபா 250.00 ஏனைய நாடுகளில் ஆண்டொன்றிற்கு ஸ்ரேவிங் பவண் 10 அல்லது US\$ 15

சௌவநீதியின் வளர்ச்சியில் எங்கள் பங்களிப்பு என்ன என்பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் சிற்திப்போமாக. சந்தா அனுப்பவேண்டிய முகவரி

C. Navaneethakumar,

No. 30, Ramya Road,

Colombo - 04.

Sri Lanka.

Tel : 2580458